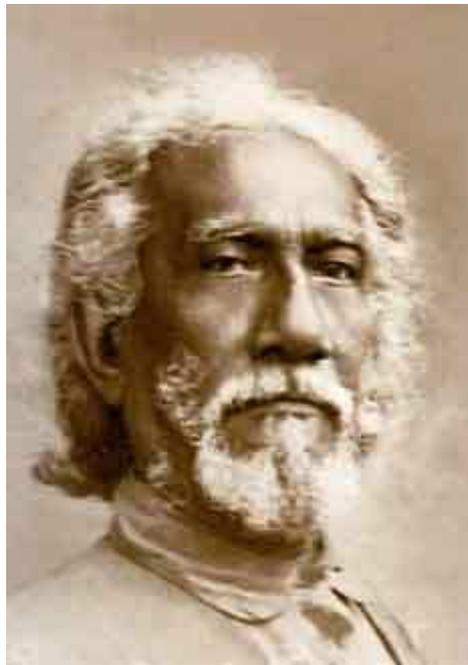

КАЙВАЛЯ ДАРШАНАМ

СВЯТАТА НАУКА

ОТ

Гянатавар Свами Шри Юктешвар

Предисловие

Пророците от всички страни и времена са успявали в техния стремеж да познаят Бога. Влизайки в състояние на истинско озарение, *нирвикалпа самадхи*, тези светци са познавали Висшата Реалност отвъд всички имена и форми. Техните мъдрост и духовни завети са станали свещени писания на света. Въпреки че са облечени в пъстрите одежди на разноезични думи, Тези писания - едни открити и ясни, други - скрити или символични, са пълен израз на една и съща истина на Духа.

Моят учител — Гуру Дева Гянаватар Свами Шри Юктешвар от Серампура (1855 — 1936) — както никой друг е успял да различи съществената основа между свещените писания на Християнството и *Санатана Дхарма*. Разполагайки свещените писания на безупречно чистата операционна маса на своя разум, той е бил в състояние да ги разреже със скалпела на висшата интуиция, и да отдели добавките и погрешните интерпретации на учениците от истините, както са оригинално дадени от пророците.

Благодарение на духовната прозорливост на Гянаватар Шри Юктешвар, изразена в предлаганата на читателя книга, станало възможно да се установи пълно съгласие между трудната за разбиране Библейска книга, *Откровение* и *Санкхя* философията на Индия.

Както пояснява моят *Гуру Дева* във Въведение към своята книга, тези страници са били написани от него в изпълнение на поръчение на Бабаджи — светият *Гурудева* на Лахири Махасая, който на свой ред е бил *Гурудева* на Шри Юктешвар. Христосоподобният живот на тези три велики учители аз съм описал в своята книга "Автобиография на един йогин", издадена от "Дружеството за Самореализация" в Лос Анджелис.

Санскритските сутри, поместени в "Святата Наука" ще излъчат допълнителна светлина на "Бхагавад Гита" и другите велики писания на Индия.

Парамханса Йогананда

249 г. Двапара-Юга (1949 г. н.е.)

Въведение

चतुर्वत्सुत्तर शतवर्षं गते द्वापरस्य प्रयागक्षेत्रे ।
सदर्शनविज्ञानमन्वयार्थं परमगुरुराजस्वाज्ञान्तु प्राप्य ॥
कङ्कारवंशप्रियनाथस्वामिकादाम्बनीक्षेत्रनाथात्मजेन ।
हिताय विश्वस्य विदग्धत्पुष्टये प्रणीतं दर्शनं कैवल्यमंतत् ॥

[Тази *Кайवाля Даршанам* (изложение на Крайната истина) бе написана от Прия Натх Свами¹, син на Кшетранатх и Кадамбини от фамилията Карада.

По поръчка в Алахабад от Великият Учител (Махаватар Бабаджи) към края на 194 –та година от настоящата Двапара Юга това изложение бе публикувано за благото на човечеството.]

Целта на тази книга е да покаже колкото е възможно по-ясно, че съществува дълбоко единство във всички религии; че няма никаква разлика в истините, проповядвани от различните вероизповедания; че съществува само един начин, по който светът, както външният, така и вътрешният, се е развивал; че съществува само една Цел, призната от всички свещени книги. Но тази изначална истина не може да се разбере лесно от всички. Разногласието, съществуващо между отделните религии, и невежеството на хората правят почти невъзможно да се повдигне воала и да се види тази велика истина. Вероученията подхранват дух на враждебност и разногласие; невежеството разширява пропастта, разделяща едно вероизповедание от друго. Само малцина особено надарени хора могат да се издигнат над влиянието на своята вяра и открият пълното сходство в истините, проповядвани от всички велики религии.

Целта на настоящата книга е да се посочи хармоничното единство на различните религии и се помогне за тяхното сближаване. Тази задача е наистина титаническа, но намирайки се в Алахабад аз бях удостоен с това свято поръчение. Алахабад, свещената *Праяга Тиртха*, мястото на сливане на реките Ганг, Ямуна и Сарасвати, е мястото на събиране на светски хора и духовни последователи по времето на *Кумбха Мела*. Светските хора не могат да се издигнат над земните граници, в които са се затворили; нито духовните последователи, отхвърлили веднъж света, благоволяват да слязат долу и се омотаят в неговите бъркотии. При все това хората, които са изцяло погълнати от земни грижи, имат определена нужда от помощ и ръководство от онези свети

¹ През 1894 година, когато бе написана тази книга, Бабаджи даде на автора титлата на „Свами“. Той бе по-късно формално посветен в Ордена *Свами* от *Маханта* (глава на манастир) на Буддха Гая, Бихар и прие монашеското име Шри Юктешвар. Той принадлежи на клона *Гири* („планина“) от Ордена *Свами*.

същества, които донасят светлината на расата. Затова трябва да има място, където да е възможно събиране между тези два вида хора. *Тиртха* представя такова място за събиране. Разположен като че ли на брега на света, бури и вълнения не я засягат; *садхута* (аскети) с послание за благо на човечеството намират че *Кумбха Мела* може да бъде идеално място за даване на указания на онези, които могат да ги приемат.

Аз бях избран да разпространя такова послание, когато посетих *Кумбха Мела*, бидейки установен в Алахабад през януари 1894 година. Както се разхождах по брега на реката Ганг, аз бях повикан от някакъв човек и после бях удостоен с честта да разговарям с велика, свята личност, Бабаджи, *гурудева* на моя собствен гуру, Лахири Махасая от Бенарес. Това свято същество на *Кумбха Мела* бе следователно моят собствен *Парамгуруджи Махарадж*², макар че това бе първата ни среща.

По това време на моят разговор с Бабаджи, ние говорихме за този особен вид хора, които сега обикновено посещават местата за поклонение. Аз смирено предположих, че имаше хора с много по-голяма интелигентност от повечето, които присъстват тук, хора, живеещи в далечни краища на света – Европа и Америка, изповядващи различни вероизповедания и са неосведомени за истинското значение на *Кумбха Мела*. Имаше хора, способни да общуват с духовните последователи, доколкото съответствува на интелигентността им; обаче такива интелигентни хора в чуждите страни бяха, уви, отдадени в много случаи на груб материализъм. Някои от тях, макар и прочути със своите изследвания в областта на науката и философията, не разпознават основното единство на религията. Отявлените вероизповеданията служат почти като непреодолими бариери, заплашващи завинаги да разделят човечеството.

Моят *Парамгуруджи Махарадж* Бабаджи се усмихна и, удостоявайки ме с титлата Свами, ми поръча да напиша тази книга. Аз бях избран по непознати и непонятни причини да премахна бариерата и помогна да се установи основната истина във всички религии.

Книгата е разделена на четири части, в съответствие с четирите етапа в развитие на познанието. Най-висшата цел на религията е *Атмаджнанам* – Себеопознаване. Но за да се постигне това, е необходимо познание за външния свят. Затова първата част на книгата се занимава с Евангелието (*веда*) и търси да установи фундаменталните истини в сътворението и опише еволюцията и инволюцията на Вселената.

² *Парамгуру* буквално означава: "Учител отвъд", т. е. учител на учителя. Суфиксът "джи" придава особено уважение. *Махарадж*, "велик цар", е титла, често прибавяна към имената на изключителни духовни личности.

Всички същества, от най-висшето до най-нисшето във веригата на сътворяването, се стремят да постигнат три неща: Съществуване, Съзнание и Блаженство. Тези цели са предмет на обсъждане във втората част на книгата. Третата част се занимава с методите за осъществяване на трите цели на живота. Четвъртата част дискутира откровенията, идващи до онези, които са стигнали далеч напред по пътя на осъществяването на тези три идеала на живота и които са много близо до тяхното предназначение.

Методът, който съм приложил в книгата е следният: най-напред давам санскритски цитат от Източните мъдреци и след това го обяснявам като се позовавам на свещените писания на Запада. По този начин съм се опитал да покажа, че няма никаква разлика, никакво несъответствие, а още по-малко конфликт между ученията на Изтока и Запада. Книгата е написана под вдъхновението на моя *Парамгурудева* и в тази Двапара Юга, епохата на бързото развитие на всички области на познанието, аз се надявам, че тя ще бъде от полза за онези, за които е предназначена.

Едно кратко обсъждане с математическо пресмятане на *югите* ще изясни факта, че настоящата епоха на света е Двапара Юга и че са минали 194 години от тази Юга (1984 година), носещи бързо развитие на човешкото познание.

От Източната астрономия знаем, че луните обикалят около своите планети, а планетите въртейки се около оста си, обикалят с техните луни около слънцето; и слънцето, с неговите планети и техните луни, взема някаква звезда за негов двойник и обикаля около нея за около 24000 земни години – небесен феномен, който предизвиква обратното движение на равноденствените точки по Зодиака. Слънцето има също друго движение, посредством което обикаля около един Велик център, наречен *Вишнуабхи*, който е седалището на творческата сила, *Брахма*, всемирният магнетизъм. *Брахма* регулира *дхарма*, умствената сила на вътрешния свят.

Когато слънцето в своята обиколка около двойника си стигне до мястото, което е най-близо до този велик център, седалището на *Брахма* (това става, когато Есенното Равноденствие идва в първата точка на Овен), *дхарма*, умствената сила, получава такова голямо развитие, че човек може лесно да схваща всичко, дори тайните на Духа.

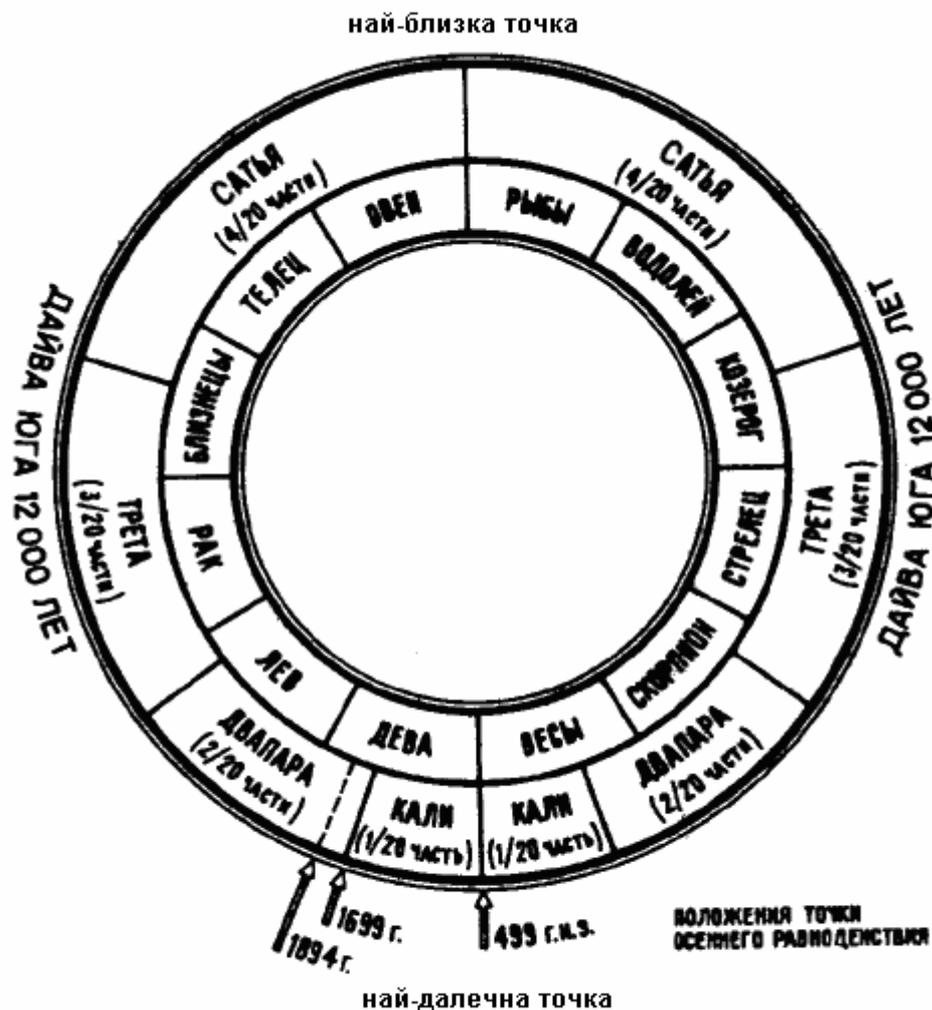
В началото на дванадесети век есенното равноденствие се пада между фиксираните звезди на съзвездие Дева, което съответства на началото на Възходящата Двапара Юга³.

³ Виж диаграмата на следващата страница

След 12000 години, когато Слънцето стигне в своето движение до точката, която е най-отдалечена от *Брахма*, великият център (а това става когато есенното равноденствие се пада в началото на Везни), тогава *дхарма*, умствената сила, стига до такова западнало състояние, че човек не може да долови нищо отвъд грубото материално създание. Отново, по същия начин, когато Слънцето в своя път на въртене, започне да приближава до великия център, *дхарма*, менталната сила, започва да се развива; това нарастване е постепенно завършено в другите 12000 години.

Всеки от тези 12000 годишни периоди поражда пълна промяна, както външно в материалния свят, така и вътрешно в интелектуалния свят или електричен свят, и се нарича една от Дайва Югите или Електрична Двойка. По този начин за период от 24000 години Слънцето завършва една обиколка около своя двойник и свършва един електричен цикъл, състоящ се от 12000 годишна възходяща дъга и 12000 годишна низходяща дъга.

Развитието на Дхарма, умствената сила, добродетел, обаче е постепенно и се обособява в четири различни етапа през 12000 годишен период. Периодът от 1200 години, в продължение на който Слънцето преминава през 1/20-та част от своята орбита, се нарича Кали Юга (виж Диаграмата). Тогава *Дхарма*, умствената сила, добродетел е в своя първи етап и е развита само четвърт; човешкият интелект не може да разбира нищо отвъд грубата материя на това винаги променливо създание – външния свят.

Дева е знак противоположен на Риби. Есенното равноденствие сега се пада в Дева; срещуположното равноденствие е пролетното и то е в Риби. Западните метафизици считат, че главното значение е на пролетното равноденствие, затова казват, че понастоящем светът е в „Епохата на Рибите“.

Равноденствията имат обратно движение във съзвездията; затова когато напускат двойката Риби-Дева, те ще навлязат във Водолей-Лъв. Съгласно изложението на Шри Юктешвар, светът е навлязъл в епохата Риби-Дева 499 години след н.е и ще навлезе във Водолей-Лъв 2000 години по-късно, а именно в 2499 година след н.е.

Периодът от 2400 години, за който Слънцето изминава 2/20 –ти от своята орбита се нарича Двапара Юга. *Дхарма*, умствената сила, добродетел тогава е във втория етап на развитие и е само наполовина завършена; човешкият интелект тогава може да разбира фините материи или електричества и техните качества, които са градивните първоизточници на външния свят.

Периодът от 3600 години, по времето на който Слънцето изминава 3/20 –ти от своята орбита се нарича Трета Юга. *Дхарма*, умствената сила,

добродетел тогава е в своя трети етап; човешкият интелект добива способността да разбира божествения магнетизъм, изворът на всички електрически сили, на които създанието уповава своето съществуване.

Периодът от 4800 години по време на който Слънцето изминава останалите 4/20 –ти от орбитата си се нарича Сатя Юга. *Дхарма*, умствената сила, добродетел тогава е в своя четвърти етап и завършва пълното си развитие; човешкият интелект може да разбира всичко, дори Божествения Дух отвъд този невидим свят.

Ману, велик *риши* (просветлен мъдрец) от Сатя Юга, описва тези Юги по-ясно в следния пасаж от своята *Самхита*:

चत्वार्याहुः सहस्राणि वर्षान्तु कृतं युगम् ।
तस्य तावच्छती सन्ध्या सन्ध्यांशश्च तथाविधः ॥
इतरेषु ससन्धेषु ससन्ध्यांशेषु च त्रिषु ।
एकापायेन वर्तन्ते सहस्राणि शतानि च ॥
यदेतत् परिसंख्यातमादावेव चतुर्युगम् ।
एतद् द्वादशसाहस्रं देवानां युगमुच्यते ॥
दैविकानां युगानान्तु सहस्रं परिसंख्याया ।
ब्राह्मणेकमहर्ष्यं तावती रात्रिरेव च ॥

[Четири хиляди години, те казват, е Крита Юга (Сатя Юга или „Златен век“). Нейното утро трае 400 години и периодът ѝ на свечеряване е със същата продължителност (т.е 400+4000+400=4800). В другите три Юги с техните утрини и вечери, хилядите и стотиците се намаляват с по една (т.е 300+3000+300=3600; и т.н.). Този четириетапен цикъл, обхващащ 12000 години, се нарича Век на боговете. Хиляда божествени века правят един ден на Брама; и със същата продължителност е и нощта на Брама.]

Периодът на Сатя Юга е 4000 години във времетраене; 400 години преди и след нея са нейните *сандхи* или преходни периоди, предшествуващи и следващи Югите съответно; следователно общо цялата Сатя Юга трае точно 4800 години. При изчисляването на продължителността на другите Юги и Югасандхи се казва, че трябва да се извади една единица от броя както на хилядите, така и на стотиците, които показват периодите на предишните Юги и *сандхи*. От това правило се вижда, че 3000 години е продължителността на Трета Юга и по 300 години преди и след нея са нейните Сандхи, т.е преходните периоди, което прави общо 3600 години.

Аналогично 2000 години е Двапара Юга и по 200 години преди и след са нейните *сандхи*; или общо 2400 години. Накрая 1000 години е продължителността на Кали Юга, със 100 години преди и след са нейните *сандхи*; или общо 1200 години. По този начин сборът на периодите на тези четири Юги е равен на 12000 години, която е продължителността на Дайва

Югите или Електрическа двойка, две от които, което е 24000, прави електрическият цикъл завършен.

От 11501 година преди н.е, когато есенното равноденствие бе в началото на Зодия Овен, Слънцето започнало да се отдалечава от точката от своята орбита, най-близка до Великия център към точката, най-отдалечена от него, и съответно интелектуалната сила на човека започнала да отслабва. По време на 4800 години, през които слънцето преминало през една от Сатя Двойките или 4/20-та част от неговата орбита, интелектът на човека загубил напълно силата да разбира духовното познание. По време на следващите 3600 години, през които слънцето преминало през нисходящата Трета Юга, човешкият интелект постепенно загубил цялата си сила да разбира знанието на божествения магнетизъм. По време на следващите 2400 години, през които слънцето преминало през нисходящата Двапара Юга, човешкият интелект постепенно загубил сила си да разбира електричеството и неговите атрибути. След още 1200 години Слънцето преминало през нисходящата Кали Юга и стигнало до най-отдалечената точка на своята орбита от Великия център; Есенното Равноденствие било в началото на Везни. Интелектуалната сила на човека било така отслабнала, че той повече не можел да разбира нищо друго освен грубото материално създание. Периода след н.е около 500-та година бил най-тъмната част на Кали Юга и от целия 2400 годишен цикъл. И действително историята потвърждава точността на тези пресмятания, направени древните индийски *риши* и отбелязва също, че този период във всички страни са господствали невероятно невежество и страдание на хората.

От 499 година нататък Слънцето започнало да се приближава към Великия център и интелектът на човека започнал постепенно да се развива. По време 1100 години от нисходящата Кали Юга, която ни довежда до 1599 година, човешкият интелект беше така притъпен, че не можеше да схване електричествата, *Сукшамабхута*, фините материи на сътворението. В политическия свят също, общо казано, нямаше мир в никое царство.

В следващото след това време, когато завършил 100 годишен преходен *сандхи* на Кали Юга, ознаменуващ свързването със следващата Двапара Юга, хората започнали да забелязват съществуването на фините материи, *панчатанматра* или свойствата на електричествата; и започнал да се въдворява политически мир.

Около 1600 година Уилям Гилбърт открил магнитни сили и забелязал присъствието на електричество във всички материални субстанции. През 1609 година Кеплер открил важни закони в астрономията, а Галилей конструирал телескопа. През 1621 година Дребел от Холандия изобретил микроскопа. Около 1670 година Нютон открил закона за гравитацията. През 1700 година Томас Савери използвал парна машина за издигане на вода. Двадесет години по-

късно Стивън Грей установил въздействието на електричеството върху човешкото тяло.

На политическата сцена хората започнали да се зачитат едни други и цивилизацията напреднала в много направления. Англия се обединила с Шотландия и образувала силно царство. Наполеон Бонапарт въвел своя нов легален кодекс в Южна Европа. Америка извоювала своята независимост и в много части на Европа царял мир.

С напредъка на науката светът започна да се покрива с железопътни линии и телеграфни жици. С помощта на парни машини, електрически машини и много други инструменти, фините материи бяха използвани за практични цели, макар че природата им не беше напълно разбрана. В 1899 година, с завършването на 200 годишния Двапара Сандхи, преходен период, ще започне истинската Двапара с продължителност 2000 години, която ще даде на човечеството като цяло пълно разбиране на електричествата и техните свойства.

Такова е велико влияние на времето, което управлява Вселената. Никой човек не може да преодолее такова влияние, освен онзи, който благословен с чиста любов, небесния дар на природата, стане божествен; бидейки кръстен в скритата течение *Пранава*, (свещената *Ом* вибрация), той достига Царството Божие.

Положението на света в епохата на настоящата Двапара Сандхи (1894 година) не отбелязано правилно в индийските алманаси. Астролозите и астрономите, които изчисляват алманасите, са се ръководили от погрешни изчисления на известни санскритски учени (например като Кулука Бхата) от тъмната епоха на Кали Юга и сега поддържат, че продължителността на Кали Юга е 432000 години, от които до сега (1894 години) са изминали 4994 години, а остават още 427006. Мрачната перспектива за щастие не е вярна.

Тази грешка се промъква в алманасите за първи път през 700 г. пр.н.е., по времето на царуването на Раджа Парикшит, точно след завършването на последната Двапара Юга. По това време Махараджа Юдхистира, забелязвайки настъпването на тъмната Кали Юга, предаде трона на своя внук, споменатия Раджа Парикшит, а той заедно с всички мъдреци от своя дворец се оттегли в Хималаите, рая на света. Така не остава никой в двореца на Раджа Парикшит, който да може да разбере закона за правилното изчисление на Югите.

Затова след завършването на 2400-те години на тогавашната Двапара Юга, никой не посмял да обяви, че настъпва Кали Юга и да започне да отброява годините ѝ още от самото начало и да обяви края на Двапара Юга.

Съгласно този погрешен метод на изчисление, първата година на Кали Юга била отбелязана като 2401 година в течение на епохата на Двапара Юга.

През 499 година след н.е., когато били изминали 1200-те години на низходящата Кали Юга и Слънцето било достигнало по своята орбита до точката, която е най-отдалечена от Великия център (когато есенното равноденствие бе в началото на Везни на небето), епохата на Кали в нейния най-тъмен период била пресметната като 3600 годишна вместо 1200.

Със започване на възходящата Кали Юга, след 499 година от н.е Слънцето започнало да се приближава към Великия център и в съответствие с това интелектуалната сила на човека започнала да се развива. Затова грешката в алманасите започнала да се забелязва от мъдрите хора на времето, когато установили, че древните *риши* са фиксирали периода на една Кали Юга само от 1200 години. Но интелекта на тези хора не бил още добре развит и те можели да разберат само грешката, но не и причината за нея. За да оправят някак нещата, те приели, че тези 1200 години, истинската епоха на Кали Юга, не са обикновени земни години, а *Дайва* години (години на боговете), състоящи се от по 12 *Дайва* месеци и с 30 *Дайва* дни, всеки, като всеки *Дайва* ден е равностоеен на една слънчева година на нашата земя. По този начин съгласно тези хора 1200 години от Кали Юга трябва да бъдат равни на 432000 земни години.

За да дойдем до правилно заключение, обаче трябва да вземем под внимание положението на пролетното равноденствие през пролетта на 1894 година.

Астрономическите справочници показват Пролетното равноденствие сега да бъде 20°54'36" отдалечено от началото на Овен (фиксираната звезда Ревати), и по изчисление ще се види, че 1394 години са изминали от момента, когато Слънцето е било в началото на Овен.

Когато извадим 1200 години (продължителността на възходящата Кали Юга) от 1394 години получаваме 194 години за означаване на настоящата година от навлизането на света във възходящата Двапара Юга. Грешката от старите алманаси ще се изясни като прибавим 3600 години към този период от 1394 години и получим 4994 години, което съгласно преобладаващата погрешна теория представлява настоящата (1894 г.) година по Индийските алманаси.

[Отнесено към Диаграмата, дадена в тази книга, читателят ще види, че Есенното равноденствие е сега (1894 след н.е.) попаднало сред звездите от съзвездие Дева, и в възходяща Двапара Юга.]

В тази книга се споменават някои истини относно свойствата на магнетизма, неговите аури, различните видове електричества и т.н., макар че съвременната наука не ги е открила напълно. Петте вида електричества могат лесно да се разберат, ако човек насочи вниманието си към нервните свойства, които са с чисто електрическа природа.

Всеки от петте сетивни нерви има своя характеристична и уникална функция. Оптичните нерви провеждат светлината и не изпълняват функциите на слуховите или други нерви. Слуховите от своя страна провеждат само звука, без да изпълняват функциите на другите нерви и т.н. Така е ясно, че има пет вида електричество, съответстващо на петте свойства на космичното електричество.

Що се отнася до магнитните свойства, силата за възприятие на човешкия интелект понастоящем е толкова ограничена, че би било съвсем безполезно да се опитаме да правим предмета разбираем за общата публика. Интелектът на човека в Третата Юга ще разбира свойствата на Божествения магнетизъм (следващата Трета Юга ще започне през 4099 г. от н.е). Но и в настоящото време има хора, които са преодолели влиянието на Времето и могат да разберат сега това, което е неразбираемо за обикновените хора, но тази книга не е за тези светци, които нямат нужда от нея.

В заключение можем да отбележим, че различните планети, упражняващи своето влияние над различните дни на седмицата, са им дали и съответни имена, също така и отделните съзвездия от звезди, имайки влияние над различните месеци, са предали техните имена на Индийските месеци. Всяка от Великите Юги оказва своето голямо влияние върху периода, който обхваща, затова определяйки годините, желателно е да се посочва към коя Юга те принадлежат.

Тъй като Югите се изчисляват от положението на равноденствието, методът за броенето на годините по отношение на съответната Юга се основава на научен закон; употребата на тази система ще премахне неудобството, възникващо вследствие свързването на съответните епохи с имената на изтъкнати хора, вместо с небесни явления на фиксирани звезди. Затова предлагаме да назовем и отброим настоящата година на написване на тази книга като 194 Двапара, вместо 1894 от н.е., за да покажем точното време на Югата която сега преминава. Този метод на изчисление преобладаваше в Индия до царуването на Раджа Викрамандити, когато бе въведена Самват ерата. Тъй като методът на Югите за изчисляване на годините се явява като най научен, ние го следваме и препоръчваме той да се следва от обществото.

Сега, през тази 194 година от Двапара Юга, тъмнината на Кали Юга е отдавна отминала. Светът търси духовно познание и хората се нуждаят от взаимна помощ и любов. Публикуването на тази книга по поръчка на моя свят *Парамгуру Махарадж Бабаджи*, ще бъде, надявам се, от духовна полза.

Свами Шри Юктешвар Гири

Серампор, Западна Бенгалия

26-ти Фалгун, 194 Двапара Юга
(1894 година след н.е.)

Глава 1
Евангелие

Сутра 1

नित्यं पूर्णमनाद्यनन्तं ब्रह्म परम् ।
तदेवैकमेवाद्वैतं सत् ॥ १ ॥

[Парабрахман — Дух, или Бог, — е вечен, съвършен, без начало и край. Той е едно, неделимо съществуване.]

Вечният Баща, Бог, Свами Парамбрахман, е единствената Реална Същност (Сат) и е всичко във всичко във вселената.

Човек притежава вечно упование и интуитивно вярва в съществуването на Същност, на която обектите на сетивата – звук, осезание, зрение, вкус и мирис, съставните части на този видим свят – са само качества. Тъй като човек се идентифицира със своето материално тяло, съставено от гореспоменатите качества, той е способен да разбере чрез тези несъвършени органи само тези качества, но не и Същността, на която тези качества принадлежат. Вечният Баща, Бог, единствената Същност във вселената, затова е неразбираема от човека в този материален свят, освен ако не стане той божествен чрез издигане на собствения Аз над това творение на Мрака или *Мая*. Виж:

"А вярата е същността на нещата, за които се надяваме, доказателството за неща невидими".

(Апостол Павел, "Послание към евреите", гл. 11, ст. 1)

"И рече им Исус: Когато издигнете сина човешки, тогава ще узнаете, че Аз съм Той".

(Евангелие от Йоана, гл. 8, ст. 28)

Сутра 2

तत्र सर्वज्ञप्रेमबीजञ्चित् सर्वशक्तिबीजमानन्दश्च ॥ २ ॥

[В Него (Парабрахман) е източника на всички знания и любов, същината на всичката сила и радост.]

Всемогъщата Сила (*Шакти*), или с други думи Вечната Радост (Ананда), която породи света; и Всезнаещото Усещане (*Чит*), което прави този свят съзнателен, проявяват Природата (*Пракрити*) на Бога, Бащата.

Тъй като човек е подобие на Бог, насочвайки вниманието си навътре той може да разбере със споменатите Сила и Осезание единствените качества на своето Аз – Всемогъщата Сила като негова воля (*Васана*) с радост (*Бхога*); и Всезнаещото Усещане като негово Съзнание (*Четана*), което се радва (*Бхокта*). Виж:

"И Бог създаде човека по свой образ, по образ Божи той го създаде; мъж и жена ги създаде".

(Битие, гл. 1, ст. 27)

Сутра 3

तत्सर्वशक्तिबीजजडप्रकृतिवासनाया च्यक्तभावः ।
प्रणवशब्दः दिक्कालाणवांऽपि तस्य रूपाणि ॥ ३ ॥

[Парабрахман кара творението, инертната Природа (*Пракрити*) да се появи. От Ом (*Пранава*, Словото, проявлението на Всемогъщата Сила) произлизат *Кала*, Време; *Деша*, Пространство; и *Ану*, Атома (вибрационна структура на творението).]

Проявлението на Всемогъщата Сила (Отблъскване и неговото допълващо изразяване, Всезнаещото Усещане или Любов, Привличането) е вибрация, която се проявява като особен звук: Словото, *Амен*, *Ом*. В неговите различни аспекти *Ом* представлява идея за промяна, която е Време (*Кала*), във Вечно-Неизменното; и идея за разделяне, което е Пространство (*Деша*), във Вечно-Неделимото. Произтичащият ефект е идея за частици – безбройните атоми (*патра* или *ану*). Тези четири – Словото, Времето, Пространството и Атомът – са следователно едно и също, и по същество нищо друго освен обикновени идеи.

Тази проява на Словото (ставайки плът, външна материя) създаде този видим свят. Така Словото (*Амен*, *Ом*), бидейки проява на Вечната Природа на Всемогъщия Баща или Неговия Собствен Аз, е неделима от Бога и нищо друго освен Самият Бог; както силата да изгаря е неделима от огъня и нищо друго освен самият огън. Виж:

"...тези неща казва Амин, свидетел верен и истински, начало на създанието от Бога..."

(Откровение, гл. 3, ст. 14)

"В началото бе Словото, и Словото бе с Бога, и Словото бе Бог... Всичко чрез Него стана, и без него не е станало нищо от това което е станало... И Словото стана плът и пребивава между нас..."

(Евангелие от Йоана, гл. 1, ст.1, 3, 14)

Сутра 4

तदेव जगत्कारणं माया ईश्वरस्य, तस्य व्यष्टिरविद्या ॥ ४ ॥

[Причината за творението е *Ану* или Атомите. В съвкупност те се наричат *Мая* или Божията сила на илюзията; всяка индивидуална *Ану* се нарича *Авидя*, Невежество.]

Тези атоми, които представляват вътрешно и външно четирите идеи, споменати по-горе, са тронът на Духа, Създателя, който осветявайки ги, създава тази вселена. Те се наричат в съвкупност *Мая*, Тъмнината, понеже не позволяват да се възприеме Духовната Светлина; и всяка от тях поотделно се нарича *Авидя*, Невежеството, тъй като прави човек невеж дори по отношение на неговия собствен Аз. Ето защо гореспоменатите четири идеи, които пораждат цялото неразбиране, са посочени в Библията като четирите животни. Човек, дотогава докато се отъждествява с неговото грубо материално тяло, се намира в състояние далече по-низше от този първичен четворен Атом и естествено не успява да възприеме същия. Но когато той се издигне от това ниво, не само възприема този Атом, вътрешно и външно, но също и цялото творение, проявено и непроявено (т.е. „отпред и отзад“). Виж:

... и посред престола и около престола бяха четири животни, пълни с очи отпред и отзади."

(Откровение, гл.4, ст. 6)

Сутра 5

तत्सर्वज्ञप्रेमबीजं परं तदेव कूटस्थचैतन्यम् ।
पुरुषोत्तमः तस्याभासः पुरुषः तस्माद्भेदः । ५ ।

[Аспектът на Всезнаещата Любов на Парамбрахман е Кутастха Чайтаня. Индивидуалният Аз, бидейки нейно проявление, е едно с нея.]

Проявлението на *Премабиджа Чит* (Привличане, Всезнаещата Любов) е Живот, Вездесъщият Свети Дух, и се нарича Светият Дух, (*Кутастха Чайтаня* или *Пурушоттама*), който осветява Тъмнината (*Мая*), за да привлече всяка частица от нея към Божественото. Но Тъмнината (*Мая*), или нейните индивидуални елементи⁴, *Авидя*, Невежеството, бидейки само по себе си отблъскване, не може да поеме или възприеме Духовната Светлина, а я отразява. Този Свети Дух, бидейки проявление на Всезнаещата Природа на Вечния Баща, Бог, не е нищо друго освен Самия Бог; и така тези отражения на

⁴ Това ще рече присъствието й във всеки човек.

духовните лъчи се наричат Синове на Бога – *Абхаса Чайтаня* или *Пуруша*.
Виж:

„В него бе живот; и животът бе светлина на хората.”

„И светлината свети в тъмнина; и тъмнината не я възприема.”

„У своите си дойде, но своите му не го приеха”

(Евангелие от Йоан, гл. 1, ст. 4,5,9-11)

Сутра 6

चित्सकाशादणामहत्त्वं तच्चित्तम्, तत्रसदध्ववसायः ।
सत्त्वं बुद्धिः तत्तस्तीन्द्रपरीतं मनः
अरमेऽभिमानोऽहंकारस्तदेव जीवः । ६ ।

[Атомът под влияние на *Чит* (универсално знание) формира *Читта* или спокойно състояние на разума, който, когато е одухотворен, се нарича *Буддхи*, Интелект. Неговата противоположност е *Манас*, Ум, в който живее *Джива*: индивидуалният Аз с *Аханкара*, Егото, идеята за отделно съществуване.]

Този Атом (*Авидя*, Невежеството) бидейки под влиянието на Универсалната Любов (*Чит*, Светият Дух), става одухотворен, както железните частици се намагнитизират в магнитно поле, и обладан от съзнание, силата за осезание, и тогава го наричат *Махат*, Сърцето (*Читта*); и бидейки такъв, идеята за отделното съществуване на собствения Аз се появява в него, която се нарича *Аханкара* (Его), синът човешки. Бидейки по този начин намагнитизиран, той притежава два полюса, единият от който го привлича към Реалната Същност (*Сат*), а другият го отблъсква от същата. Първият полюс е наречен *Саттва* или *Буддхи*; Интелекта, който определя какво е Истина, вторият бидейки част от Отблъскване, одухотворена от Всемогъщата сила, както се поясни преди, поражда идеалния свят за наслаждение (*ананда*) и се нарича *Анандатва* или *Манас*, Умът.

Сутри 7-10

तदहंकारचित्तविकारपञ्चतत्त्वानि । ७ ।

तान्त्र्येव कारणशरीरं पुरुषस्य । ८ ।

तेषां त्रिगुणोद्भूतः पञ्चदश विषयोन्द्रियाणि । ९ ।

एतानि मनोबुद्धिभ्यां सह सप्तदशसूक्ष्माङ्गानि ।

लिङ्गशरीरस्य । १० ।

[*चित्ता*, одухотвореният Атом, в който *Аханкара* (идеята за отделно съществуване на индивидуалното Аз) възниква, има пет проявления (фини електричества).

Те, (петте фини електричества), образуват каузалното (причинно) тяло на Пуруша.

Петте електричества (*Панча Тамтва*), чрез техните три качества (*Гуни*) – *Саттва* (положително), *Раджас* (неутрализиращо) и *Тамас* (отрицателно) – пораждат *Гянендрии* (органи на сетивата), *Кармендрии* (органи на действие) и *Танматри* (обекти на сетивата).

Тези петнадесет атрибути плюс Ум и Интелект образуват седемнадесетте „тънки елемента“ на финото тяло – *Лингашарира*.]

Този одухотворен Атом, *Читта* (Сърце), бидейки проявление на Отблъскването, от петте свои различни части поражда пет вида фини електричества: едно от средата, две от двата края, и още две от промеждутъчните области между средната и всяка от крайните части. Тези пет вида електричества, бивайки привлечени от Космическата Любов (Светия Дух) към Реалната Същност (*Сат*), създават магнитно поле, което се нарича тялото на *Саттва Буддхи*, Интелекта. Тези пет вида електричества, бидейки причина за всички други творения, се наричат *Панча Тамтва*, петте Коренни Причини и се считат за причинното тяло на *Пуруша*, Синът Божи.

Електричествата, бидейки произлезли от поляризираната *Читта*, са също в поляризирано състояние и са надарени с три качества или *Гуни*: *Саттва*, позитивното, *Тамас*, негативното и *Раджас*, неутрализиращото. Позитивните качества на петте електричества са *Гянендриите*, органите на сетивата – обоняние, вкус, зрение, осезание и слух – и бидейки привлечени от влиянието на *Манас*, Ум, противоположния полюс на този одухотворен Атом, изграждат тялото на същия.

Неутралните качества на петте електричества са *Кармендрии*, органите на действие – отделяне, размножаване, говор, движение (крака) и ръчно умение (ръце). Тези органи, бидейки проявление на неутрализиращата енергия на този одухотворен Атом (*Читта*, Сърцето), изграждат енергетично тяло, наречено тялото от енергия, живата сила или *Прана*.

Отрицателните качества на петте електричества са петте *Танматри* или обекти на сетивата на обоняние, вкус, зрение, осезание и слух, които, бидейки

съединени с органите на сетивата чрез неутрализиращата сила на органите на действие, задоволяват желанията на сърцето.

Тези петнадесет качества с два полюса – Ум и Интелект – на одухотворения Атом изграждат *Лингашарира* или *Сукшмасарира*, финото материално тяло на *Пуруша*, Синът Божи.

Сутри 11, 12

ततः पञ्चतत्त्वानां स्थितिशीलतामसिकविषयपञ्चतन्मात्राणां
पञ्चीकरणेन स्थूलशरीरस्याङ्गानि जडीभूतपञ्चक्षित्त्वपतंजां
मरुद्ब्योमान्बुद्भूतानि । ११ ।
एतान्यत्र चतुर्विंशतिः तत्त्वानि । १२ ।

[Гореспоменатите пет обекта, които са отрицателните качества на петте електричества, бидейки комбинирани, пораждаат идеята за груба материя в нейните пет аспекти: *Кшити*; твърд; *Ап*, течен; *Теджас*, огнен; *Марут*, газообразен; и *Акаша*, етерен.

Тези пет аспекти на груба материя и гореспоменатите петнадесет качества, заедно с *Манас*, Ум, сетивно съзнание; *Буддхи*, различаващия Интелект; *Читта*, Сърцето или силата на чувствуване; и *Аханкара*, Егото, изграждат двадесетте и четири основни принципа на творението.]

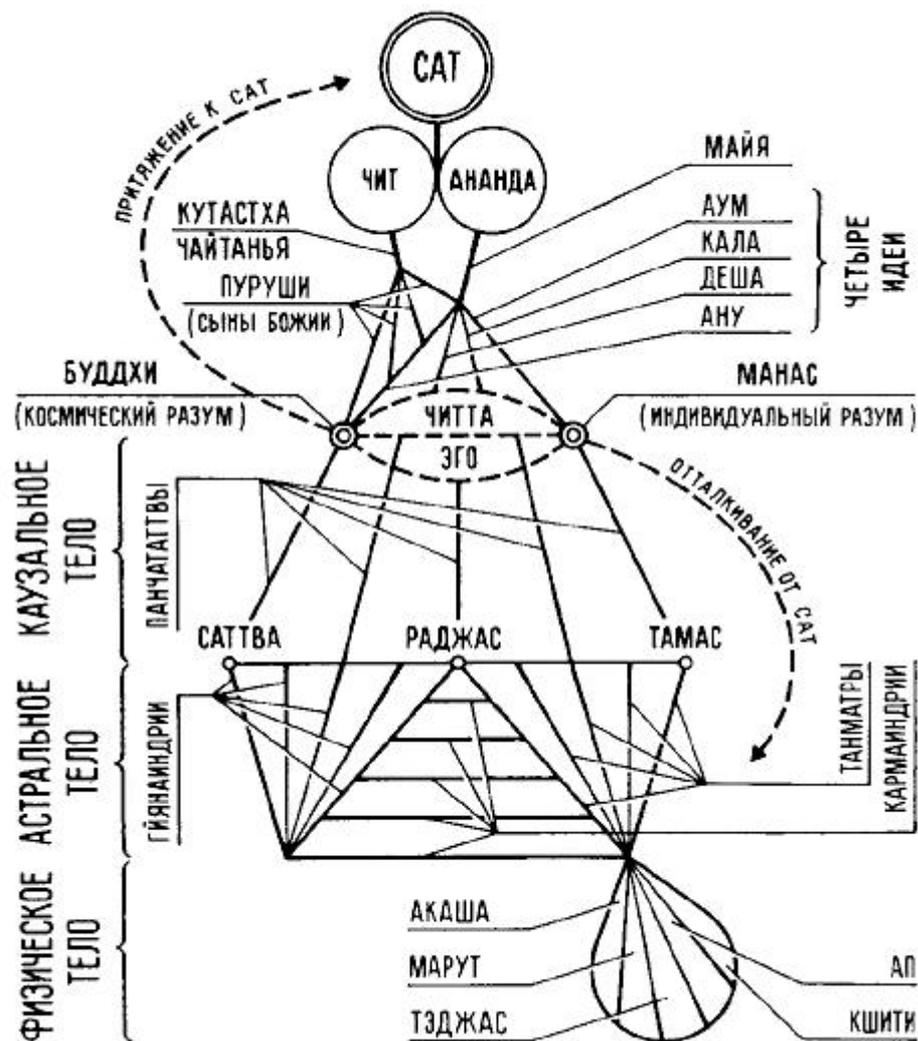
Гореспоменатите пет обекта, които са отрицателните качества на петте електричества, бидейки комбинирани заедно пораждаат идеята за груба материя, която появява пред нас в пет различни разновидности (състояния): *Кшити*, твърдо; *Ап*, течен; *Теджас*, огнено; *Марут*, газообразно; и *Вйома* или *Акаша*, етерно. Те изграждат външната обвивка, наречена *Стулашарира*, грубото материално тяло на *Пуруша*, Синът Божи.

Тези пет груби материи и гореспоменатите петнадесет качества заедно с *Манас*, Умът; *Буддхи*, Интелекта; *Читта*, Сърцето; и *Аханкара*, Егото, изграждат двадесет и четирите принципа или старейшини, споменати в Библията. Виж:

"И около престола имаше двадесет и четири стола; а на столовете видях аз да седят двадесет и четири старейшини..."

(Откровение, гл. 4, ст. 4)

Гореспоменатите двадесет и четири принципа, които завършват създанието на Тъмнината, Мая, са нищо друго освен развитието на Невежеството, *Авидя*; и както това Невежество е съставено само от посочените по-горе идеи, творението няма всъщност реално съществуване, а е само обикновена игра на идеи на Вечната същност; Бог, Бащата.

Тази схема, подготвена от издателята, е проектирана само за да покаже движението напред на развитието на различните аспекти на създаването, и не претендира да илюстрира техните частни взаимоотношения едни с друг.

Сутра 13

तत्रैव चतुर्दशभुवनानि व्याख्यातानि । १३ ।

[Тази вселена е разделена на четиринадесет сфери, седем *Сварги* и седем *Патали*.]

Тази вселена, описана по такъв начин, започвайки от вечната същност, Бог, надолу към грубото материално творение, е разделена на седем различни сфери, *Сварги* или *Локи*.

а) *Сатялока* е най-важната от тях, сферата на Бог – единствената Реална Същност (*Сат*) във вселената. Никакво название не може да я опише,

нито нещо от творението на Тъмнината или Светлината може да я определи. Затова тази сфера се нарича *Анама*, Безименната.

б) *Талалока* е следващата по ред, сферата на Светия дух, който е Вечното Търпение, понеже остава завинаги необезпокоен от каквато и да е ограничена идея. Понеже тя е недостижима дори от Синовеите Божи като такава, тя се нарича *Агама*, Недостъпната.

в) *Гяналока* е следващата, сферата на духовното отражение, Синовеите Божи, където се създава идеята за отделното съществуване на собственото Аз. Тъй като тази сфера е отвъд разбирането на всички в творението на Тъмнината (*Мая*), тя се нарича *Алакшя*, Неразбираемата.

г) *Махарлока* е след това, сферата на Атома, началото на създаване на Тъмнината, *Мая*, от която Духът е отразен. Това, свързващото звено, е единственият път между духовното и материалното творение, и се нарича Вратата, *Дасамдвара*.

д) *Сварлока* е около този Атом, сферата на магнетичната Аура, електричествата. Тя бидейки характеризирана с отсъствие на цялото творение (дори на органите и техните обекти, фините материални неща), се нарича *Махашуня*, Великият Вакуум.

е) *Бхуварлока* е следващата, сферата на електрическите качества. Тъй като в нея липсват напълно грубите вещества на творението и е налице наличието само на фини материи, тя се нарича *Шуня*, Обикновеният Вакуум.

ж) *Бхулока* е последната и най-долна сфера, сферата на грубото материално творение, която е винаги видима за всички.

Тъй като Бог създаде човек по Свой образ и подобие, затова човешкото тяло е подобно на образа на вселената. Материалното тяло на човека също има седем жизнени места в себе си, наречени *Патали*. Човек, обръщайки се към своя собствен Аз, и напредвайки по правилния път, възприема Духовната Светлина в тези места, които са описани в Библията като седемте църкви; светлините като звезди, виждани там, са като ангели. Виж:

„И като се обърнах, видях седем златни светилника и сред седемте светилника един, подобен на сина човечески...”

„И имаше в десницата си седем звезди...”

„Седемте звезди са ангелите на седемте църкви и седемте светилника, които видях, са седемте църкви.”

(Откровение, гл.1, ст. 12, 13, 16, 20)

Гореспоменатите седем сфери или *Сварги* и седемте *Патали* съставляват четиринадесетте *Бхувани*, четиринадесетте стадия на творението.

Сутра 14

त एव पञ्च कोषाः पुरुषस्य । १४ ।

[*Пуруша* е покрит от пет *коши* или обвивки.]

Този *Пуруша*, Синът на Бога, е прикрит от пет покривала, наречени *Коши* или обвивки.

1. Първата от тези пет е Сърце, *Читта*, Атомът, композиран от четири идеи, както е обяснено преди, който чувства или се радва, и така бидейки местонахождението на блаженство, ананда, се нарича *Анандамая Коша*.

2. Втората е магнетичната аура на електричеството, проявление на *Будхи*, Интелектът, който определя какво е истина. Така, бидейки местонахождение на знание, джнана, тя се нарича *Джнанамая Коша*.

3. Третата е тялото на *Манас*, Умът, композиран от органи на сетивата, както е обяснено преди, и се нарича *Маномая Коша*.

4. Четвъртата е тялото на енергията, живата сила или *Прана*, композирана от органите на действие както е обяснено преди, и затова се нарича *Пранамая Коша*.

5. Петата и последна от тези сфери е грубата материя, която, ставайки *Анна*, препитание, поддържа този видим свят и затова се нарича *Аннамая Коша*.

Действието на Отблъскване, проявлението на Всемогъщата Енергия, бидейки по този начин завършена, започва да се проявява дейността на Привличане (Всемогъщата Любов в дълбините на сърцето). Под влиянието на тази Всезнаеща Любов, Привличането, Атомите, бидейки привлечени един към друг, се сближават все по-близо и по-близо, образувайки етерни, газообразни, огнени, течни и твърди форми. Така този видим свят се украсява със слънца, планети и луни, които ние отнасяме към неодушевеното царство на творението.

По този начин, когато действието на Божествената Любов стане високо развита, еволюцията на *Авидя*, Невежеството (частицата на Тъмнината, *Мая*, проявената Всемогъщата Енергия), започва да се оттегля. *Аннамая Коша*, външната обвивка на Атома от груба материя започва да се оттегля, *Пранамая Коша* (обвивката, композирана от *Кармендрии*, органите на действие) започва да функционира. В това органично състояние Атомите, обгръщайки се един друг все по-здраво към тяхното сърце, се появяват като растително царство на творението.

Когато *Пранамая Коша* се оттегля, *Маномая Коша* (обвивката, композирана от *Джанендрии*, органите на сетивата), се появява на сцената.

Атомите тогава възприемат природата на външния свят и, притегляйки други Атоми от различна природа, формират тела като необходими за наслаждение, и по този начин животинското царство се появява в творението.

Когато *Маномая Коша* се оттегля, *Джнанамая Коша* (тялото на Интелекта композирано от електричества) става видимо. Атомът, добивайки силата да различава правилното и грешното, става човек, разумното същество в творението.

Когато човек, развивайки Божествения дух или Всезнаещата Любов вътре в своето сърце, е в състояние да изолира тази *Джнанамая Коша*, тогава най-вътрешната обвивка, *Читта*, Сърцето (композирано от четири идеи), става проявена. Човек тогава се нарича *Девата* или Ангел в творението.

Когато Сърцето или най-вътрешната обвивка също се отстрани, не остава нищо да държи човек в робство към това творение на Тъмнината, *Мая*. Тогава той става свободен, *Санньяси*, Син Божи, и влиза в царството на Светлината.

Сутри 15, 16

स्थूलज्ञानक्रमात् सूक्ष्मविषयीन्द्रियज्ञानं स्वप्नवत् । १५ ।
तत्क्रमात् मनोबुद्धिज्ञानञ्चायातमिति परोक्षम् । १६ ।

[Така, както събуждайки се установяваме, че обектите на нашите съновидения са илюзорни, така възприятията ни в будно състояние са по същия начин нереални – единствено резултат на умозаклучения.]

Когато човек сравнява своите идеи относително грубите материи, възприети в будно състояние, със своите концепции от идеи при сън, еднаквостта, съществуваща между тях, естествено го довежда до заключението, че този външен свят също не е това, което изглежда че е.

Когато той потърси по-нататъшно обяснение, намира че всички негови концепции в будно състояние са по-същество нищо друго, освен обикновени идеи, породени от свързването на петте обекта на сетивата (отрицателните качества на петте вътрешни електричества) с петте органа на сетивата (техните положителни качества) чрез посредничеството на петте органи на действие (неутрализиращите качества на електричествата).

Това свързване се осъществява чрез действието на Ума (*Манас*) и се схваща от Интелекта (*Буддхи*). От тук се вижда, че всички концепции, които човек формира в своето будно състояние, са обикновени дедуктивни *Парокшаджнана* – въпрос единствено на умозаклучение.

Сутра 17

ततः सद्गुरुलाभां भक्तियोगश्च तनापरोक्षः । १७ ।

[Това, което е нужно, е *Гуру*, Спасител, който би ни пробудил за *Бхакти* (преданост) и за възприемане на истината.]

Когато човек разбира чрез своята *Апрокшаджнана* (вярно схващане) нищожността на външния свят, той оценява позицията на Йоан Кръстител, божествената личност, който виждаше Светлината и свидетелстваше за Христос, след като любовта на сърцето му, небесният дар на природата, се беше развила.

Всеки напреднал искрен последовател може да бъде късметлия да бъде в Божествената компания на такива бележити личности, които могат от сърце да му станат като Духовен Учител, *Сат-Гуру*, Спасител. Следвайки предано свещените наставления на тези божествени личности, човек добива способността да насочи всички свои органи на сетива навътре към техния общ център – сенсориумът, *Трикути* или *Сушумнадвара*, вратата на вътрешния свят – където той долавя Гласа, подобен на странен “почукващ” звук, [Космическата вибрация, която е] Словото, *Амен*, *Аум*; и вижда изпратеното от Бога лъчисто тяло на *Радха*, символизирана в Библията като Претеча или Йоан Кръстител. Виж:

"Тези неща казва Амин, верния и истински свидетел, началото на създанието Божие..."

(Откровение, гл. 3, ст. 14)

"...Ето виж, аз стоя на вратата и чукам; всеки, който чуе моя глас и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с мен".

(Пак там, ст. 20)

"...Яви се човек, изпратен от Бога, на име Йоан... Не беше той светлината, но беше изпратен да свидетелствува за светлината ..."

(Еванг. от Йоан, гл. 1, ст. 6, 8)

"...Той рече: Аз съм гласът на този, който вика в пустинята; прав, направете път на Господа ..."

(Еванг. от Йоана, гл. 1, ст. 23)

Поради странната природа на този звук, извирайки подобно на воден поток от по-висша непозната област и губейки се в грубоматериалното творение, той се свързва образно от хора на различни вероизповедания с

имена на различни реки, които те считат за свещени: например, Ганг от Индусите, Ямуна от Ваишнавите⁵, и Йордан от християните.

Чрез своето лъчисто тяло, човек, вярващ в съществуването на истинската Светлина – Животът на тази вселена – става кръстен или погълнат от свещения поток на този звук. Това кръщение е, така да се каже, второто раждане на човек и се нарича *Бхакти Йога*⁶, без която човек никога не може да разбере истинския вътрешен свят, царството Божие. Виж:

„Това бе истинската Светлина, осветяваща всеки човек, който идва в света.”

(Еванг.от Йоана, гл. 1, ст. 9)

„Истина, истина ти казвам, освен ако не се роди отново, човек не може да види царството Божие.”

(Пак там, гл. 3, ст. 3)

В това състояние синът човешки започва да се покайва и, обръщайки гръб на грубото материално творение, постепенно се насочва към своята божественост, Вечната Същност, Бог. Когато развитието на невежеството се прекрати, човек крачка по крачка разбира истинския характер на това творение на Тъмнината, *Мая*, като обикновена игра на идеи на Върховната Природа върху Неговия собствен Аз, единствената Реална Същност. Това истинско разбиране се нарича *Апарокшаджнана*.

Сутра 18

चदात्मनः परमात्मानि दर्शनन्ततः कैवल्यम् । १८ ।

[Освобождение (Кайваля) се постига, когато човек осъзнае единството на своя Аз с Универсалния Аз, Върховната Реалност.]

Когато всяко развитие на Невежеството се отстрани, сърцето, бидейки идеално прозрачно и пречистено, вече не отразява просто Духовната Светлина, а дейно я изявява и по този начин, бидейки осветен и помазан, човек става Саняси, свободен, или Христос Спасителят⁷. Виж:

⁵ Последователи на *Вишну*

⁶ Единение с Бог чрез Любов, Привличането, което непрекъснато тегли човек към царството Божие.

⁷ Това ще рече, че той отново става едно с Христовото Съзнание, отразеното съзнание от Вечния Баща Бог в творението, иманентно в Словото или Аум, Космическата Вибрация. По този начин той е освободен или спасен от тъмнината на *Мая*, заблудата от раздялата с Бащата. (Бележка на Изд.)

„Онзи, над (който) когото видим да слиза Духът и да почива върху него, той е, който кръщава със Светия дух”.

(Еванг. от Йоана, гл.1, ст. 33)

Чрез този Спасител, синът човешки става отново кръстен или погълнат в потока на Духовната Светлина, и, надигайки се над творението на Тъмнината, *Мая*, навлиза в духовния свят и става едно с *Абхаса Чайтаня* или *Пуруша*, Синът на Бога, както се случи с Господ Исус от Назарет. В това състояние човек е спасен завинаги от робството на Тъмнината, *Мая*. Виж:

"А на всички, които го приеха, даде силата да станат синове на Бога, на всички, които вярват в името му"

(Еванг. от Йоана, гл. 1, ст. 12)

"Истина, истина ти казвам, ако не се роди човек от вода и дух, не може да влезе в Царството Божие".

(Еванг. от Йоана, гл. 3, ст. 5)

Когато човек, по този начин влизайки в духовния свят, става Син на Бога, той възприема универсалната Светлина – Светият Дух – като съвършено цяло, и своя себичен Аз като нищо друго освен обикновена идея, почиваща върху частица от Аум Светлината. Тогава той жертва себе си в Светия Дух, олтарът на Бога; което ще рече, че изоставя празната идея за своето отделно съществуване, и става едно неделимо цяло. Бидейки по този начин едно с универсалния Свети Дух на Бога - Бащата, той става едно с Реалната Същност, Бог. Това единение на себичния Аз с Вечната Същност, Бог, се нарича *Кайваля*. Виж:

"На онзи, който победи, ще дам да седне с мене на престол, така както аз победих и седнах с моя Баща на неговия престол".

(Откровение, гл. 3, ст. 21)

Глава II

Целта

Сутра 1

अतो मुक्तिर्जिज्ञासा । १ ।

[Сега съществува жаждата за освобождение.]

Когато човек разбере чрез разсъждения истинската природа на това творение, истинската връзка между творението и самият него; и когато също разбере, че е заслепен от влиянието на Тъмнината (*Мая*), и че това е робство на Тъмнината, което единствено го принуждава да забрави своя истински Аз и причинява всичките му страдания, той естествено пожелава да се освободи от всички тези злини. Това освобождение от злото или освобождението от робството на *Мая* става основната цел на неговия живот.

Сутра 2

मुक्तिः स्वरूपेऽवस्थानम् । २ ।

[Освобождението е стабилизиране на *Пуруша* (*джива*, душа) в нейния истински Аз.]

Когато човек се издигне над идеята на създанието на тази Тъмнина, *Мая*, и излезе напълно извън нейното влияние, той става освободен от робството и установен в своя истински Аз, Вечния Дух.

Сутра 3

तदा सर्वक्लेशनिवृत्तिः परमार्थसिद्धिश्च । ३ ।

[Тогав се премахва всякаква болка и се постига крайната цел (истинско осъществяване, Божествена реализация)]

Постигайки това освобождение, човек се спасява от всичките си неприятности и се осъществяват всички желания на неговото сърце; така е осъществена крайната цел на неговия живот.

Сутра 4

इतरत्र अपूर्णकामजन्मजन्मान्तरच्चापि दुःखम् । ४ ।

[Иначе, раждане след раждане, човек преживява нещастieto на неосъществените желания.]

Докато човек се отъждествява със своето материално тяло и не успява да намери покой в своя истински Аз, той чувства, че нуждите му в съответствие с желанията на неговото сърце остават незадоволени. И за да ги задоволява, той трябва да се появява отново и отново в плът и кръв на сцената на живота, подчинена на влиянието на Тъмнината, *Мая*, и трябва да търпи всичките неприятности на живота и смъртта не само в настоящето, но и в бъдещето.

Сутри 5, 6

क्लंशोऽविद्यामातृकः । ५ ।

भावेऽभावाऽभावे भाव इत्थं बोधोऽविद्या । ६ ।

[Страданията са родени от *Авидя*, Невежеството. Невежеството е възприемане на несъществуващото, и невъзприемането на Съществуващото.]

Невежеството (*Авидя*) е погрешно схващане или то е неправилна представа за съществуването на това, което не съществува. Посредством *Авидя* човек вярва, че това материално творение е единственото нещо, което реално съществува, и няма нищо отвъд него, забравяйки, че това материално създание по същество е едно нищо, просто игра на идеи на Вечния Дух, единствената Реална Същност, отвъд разбирането за материалното създание. Това Невежество не само че е по само себе си беда, но също така е извор на всички други беди на човека.

Сутри 7-12

तदेवावरणविक्षेपशक्तिविशिष्टत्वात्

क्षेत्रमस्मिताभिनिवेशरागद्वेषाणाम् । ७ ।

तस्यावरणशक्तेरस्मिताभिनिवेशो विक्षेपशक्तेश्च रागद्वेषौ । ८ ।

स्वामिशक्त्योरविविक्तज्ञानमस्मिता । ९ ।

प्राकृतिकसंस्कारमात्रमभिनिवेशः । १० ।

सुखकरविषयतृष्णा रागः । ११ ।

दुःखकरविषयत्यागतृष्णा द्वेषः । १२ ।

[*Авидя*, Невежеството, притежавайки удвоена сила на полярност, се проявява като егоизъм, привързаност, отвращение и (сляпо) упорство”.

Затъмняващата сила на *Мая* поражда егоизъм и (сляпо) упорство; поляризираната сила на *Мая* поражда привързаност (привличане) и отвращение (отблъскване).

Егоизмът произхожда от липсата на разграничаване между физическото тяло и истинския Аз.

Упорството е резултат от природно обуславяне (вяра в Природата и нейните закони като окончателни, вместо вяра във всемогъщите първопричинни сили на Душата).

Привързаност означава жажда за обектите на щастие.

Отвращение означава желание за премахването на обектите на нещастieto.]

За да разберем как това Невежество е извор на всички други нещастия, трябва да помним (както беше обяснено в предишната глава), че Невежеството (*Авидя*) не е нищо друго освен частица от Тъмнината (*Мая*), взета отделно, и като такава притежава двете качества на *Мая*. Едното е нейната затъмняваща сила, под влиянието на която човек не доловя нещо отвъд материалното създание. Тази затъмняваща сила поражда *Асмита* или Егоизма, отъждествяването на себичния Аз с материалното тяло, което не е нищо друго, освен развитието на Атома, частицата на всемирната сила; и *Абхинивеша* или сляпо упорство да се вярва във валидността и окончателната истина за материалното съзидание.

Посредством второто от качествата на *Мая*, Невежеството или *Авидя*, в своето поляризирано състояние поражда привличане към известни обекти и отблъскване към други. Обектите, към които възниква привличане, са обектите на удоволствие и към тях се създава Привързаност (*Рага*). Обектите, които са отблъснати, са обектите, причиняващи болка, към които се формира Отвращение (*Двеша*).

Сутра 13

कलेशमूलं कर्म तद्विपाक एव दुःखम् । १३ ।

[Корените на болката са егоистичните дела, които (основавайки се на заблуда) водят към страдание.]

Под влиянието на тези пет беди – Невежество, Егоизъм, Привързаност, Отвращение и Упорство в продължаване на заблужденията – човек е въввлечен в егоистични дела и в резултат на това той страда.

Сутри 14, 15

सर्वदुःखानां निवृत्तिरित्यर्थः । १४ ।
निवृत्तावच्छनुवृत्त्यभावः परमः । १५ ।

[Целта на човек е пълна свобода от нещастieto.

След като е прогонил всяка болка отвъд възможността за нейното връщане, той е постигнал най-висшата цел.]

Прекратяването всички страдания се нарича *Артха*, непосредственият стремеж на сърцето. Пълното изкореняване на всички тези страдания, така че тяхното повторение да стане невъзможно, е *Парамартха*, крайната цел.

Сутри 16-21

सर्वकामपूर्णत्वे सर्वदुःखमूलकलेशनिवृत्तिः तदा
परमार्थसिद्धिः । १६ ।
सच्चिदानन्दमयत्वप्राप्तिरिति स्थिरकामाः । १७ ।
सद्गुरुदत्तसाधनप्रभावात् चित्तस्य प्रसाद एवानन्दः । १८ ।
ततः सर्वदुःखानां हानन्तदा सर्वभावोदयश्चित् । १९ ।
तत आत्मनां नित्यत्वापलाब्धिः सत् । २० ।
तदेव स्वरूपं पुरुषस्य । २१ ।

[Съществуване, Съзнание и Блаженство, са трите копнежи (на човешкото сърце).

Ананда, блаженство е удовлетвореността на сърцето и се постига чрез средствата посочени от Спасителя, *Сат* – *Гуру*.

Чит, истинско съзнание, донася пълно унищожаване на всички нещастия и дава израз на всички добродетели.

Сат, съществуване, се постига чрез реализация като вечно жива душа.

Тези три качества съставляват истинската природа на човек.

Ако всички желания са задоволени и всички страдания са изкоренени, се постига *Парамартха* – най – висшата цел.]

Човек естествено жадува за *Сат*, Съществуване, *Чит*, Съзнание и *Ананда*, Блаженство. Тези три са истинските потребности на човешкото сърце и нямат нищо общо с каквото и да е вън от неговия Аз. Те са същинските качества на неговата собствена природа, както е обяснено в предишната глава.

Когато човек има щастието да си осигури милостта на някое божествено лице (*Сат-Гуру*, Спасител) и предано следва неговите свети наставления, той

става способен тогава да насочи цялото си внимание навътре и задоволи всички надежди на своето сърце; по този начин той постига задоволство, *Ананда*, Истинско Блаженство.

Задоволил по този начин Сърцето си, човек е в състояние да фиксира своето внимание върху всяко нещо, което избере и може да го схване във всичките му аспекти. Така постепенно се появява *Чит*, Съзнанието за всички модификации на Природата до нейното първо и основно проявление, Словото (Амен, Аум) и дори на неговия собствен Истински Аз. Бидейки погълнат в потока на този източник, човек остава покръстен и започва да се покаява и се връща обратно към своята Божественост, Вечния Баща, откъдето е изпаднал.

„Затова спомни си откъде си изпаднал и се покаяй”

(Откровение гл.2, ст.5)

Човекът, съзнавайки своето истинско положение в природата на това създание на Тъмнината, *Мая*, придобива абсолютна сила над него и постепенно отстранява всички развития на Невежеството. По този начин, освободен от контрола на това създание на Тъмнината, той възприема своя собствен Аз като Неущожима и Вечно съществуваща Реална Същност. Така *Сат*, съществуването на Аза, се появява на светло.

С постигането на *Сат-Чит-Ананда*, т.е. задоволяването на всички нужди на Сърцето, се изкоренява Невежеството, майката на злото Със задоволяването на всички нужди на сърцето – *Сат*, Съществуване; *Чит*, Съзнание; и *Ананда*, Блаженство, се изкоренява Невежеството, майката на злото и от там завинаги се премахват всички нещастия на този материален свят, изворите на всички видове страдания. Така се постига крайната цел на сърцето.

Сутра 22

तदा सर्वकामपूर्णापरमार्थसिद्धिकात् गुणानाम्प्रतिप्रसव
आत्मनः स्वरूपप्रतिष्ठा, तदेव कैवल्यम् । २२ ।

[Задоволявайки всички нужди на своята Природа, човек вече не е просто отражение на божествената светлина, а действително се съединява с Духа. Това състояние се нарича *Кайваля*, единение.]

В това състояние, когато всички нужди са задоволени и крайната цел е осъществена, сърцето става съвършено чисто и вместо само да отразява духовната светлина, то я проявява активно. Човек, който по този начин е осветен или миропомазан от Светия Дух, става Христос, миропомазания Спасител. Влизайки в царството на Духовната Светлина, той става Син Божи.

В това състояние той схваща своя себичен Аз като фрагмент от Универсалния Свети Дух и, изоставяйки празната идея за своето отделно съществуване, става едно с Вечния Дух; което ще рече става едно с Бога - Бащата. Това обединяване на Аза с Бога е *Кайваля*, което е Крайната Цел на всички сътворени същества. Виж:

„Вярвайте ми, че Аз съм в Бащата и Бащата е в мен”.

(Евангелие на Йоан гл.14, ст.11)

Глава III

Методът

Сутри 1 - 4

तपःस्वाध्यायब्रह्मनिधानानि यज्ञः । १ ।

मात्रास्पर्शेषु तित्तिक्षा तपः । २ ।

आत्मतत्त्वोपदेशश्रवणमनननिदिध्यासनमेव स्वाध्यायः । ३ ।

प्रणवशब्द एव पन्था ब्रह्मणः तस्मिन्

आत्मसमर्पणं ब्रह्मनिधानम् । ४ ।

[Яджна, жертвоприношение, означава Покаяние (*Тапас*), дълбоко изучаване (*Свадхая*) и практикуване на медитация върху Ом (*Брахманидхана*).

Покаянието е търпение или спокойствие на ума във всички условия (хладнокръвие, самообладание посред двойственостите на *Мая*; студ и жегата, болка и удоволствие и т.н.

Свадхая се състои от четене или слушане на духовна истина, размишление върху нея и формиране на определено понятие за нея.

(Медитация върху) *Пранава*, божественият звук Ом, е единствения път към *Брахман* (Духа) – спасението.]

Тапас е религиозно търпение, както в наслади така и в страдания. *Свадхая* е четене, изучаване, с *манана*, дълбоко внимание и чрез това и *нидидхасана*, създаване на идея за истинската вяра относно Аза; това ще рече, кой съм аз, откъде съм дошъл, накъде отивам, защо съм тук и други такива въпроси засягащи Аза. *Брахманидхана* е кръщението или сливането на Аза с реката на Свещения звук (*Пранава*, *Ом*), което е свято дело, извършвано за постигане на спасение и единствения път, по който човек може да се върне към своята Божественост, Вечния Баща, откъдето е изпаднал. Виж:

„Зная твоите работи, и милосърдие и служене и вяра и твоето търпение и твоите дела; последните са по-важни от първите.”

(Откровение, гл. 2, ст. 19)

Сутри 5, 6

श्रद्धावीर्यस्मृतिसमाध्वनुष्ठानात् तस्याविर्भावः । ५ ।
स्वभावजप्रेम्णाः वंगतीव्रता श्रद्धा । ६ ।

[Ом се чува чрез развиване на Шраддха (естествена любов на сърцето), *Вирия* (морална решителност), *Смрити* (памет за собствената божественост) и *Самадхи* (истинска съсредоточеност).

Шраддха е засилване на естествената любов на сърцето].

Този Свещен звук *Пранава Шабда*, се извява спонтанно чрез култивиране на *Шраддха*, енергетичната тенденция на естествената любов на сърцето; *Вирия*, моралната решителност; *Смрити* – истинско схващане; и *Самадхи*, истинска съсредоточеност. Естествената любов на сърцето е главното условие за водене на свят живот. Когато тази любов, небесният дар на Природата, се появи в сърцето, тя премахва всички причини за възбуда от системата и я охлажда до съвършено нормално състояние; и усилвайки жизнените сили изхвърля всички чужди материали – микробите на болести – по естествени начини (чрез изпотяване и т.н.). Така тя прави човек съвършено здрав в тяло и ум, и му дава възможност да разбере правилно законите на Природата.

Когато се развие тази любов в човека, тя го прави способен да разбере истинското положение на своя собствен Аз, както и на другите около него.

С помощта на тази развита любов, човек добива щастието да бъде в Богоподобната компания на Светците и бива спасен завинаги. Без тази любов той не може да живее по естествен начин, нито да бъде в компанията на човек, който допринася за собственото му благополучие; той често се възбужда от чуждите вещества, приети в тялото му, чрез неспазването на Природните закони и в следствие на това страда в тяло и ум. Той не може да намери никакъв мир и животът му се вижда бreme. Затова култивирането на тази любов, небесният дар, е главното условие за постигане на спасение; човек не може да направи и една стъпка напред без нея към спасението. Виж:

„Зная твоите дела, и трудът и търпението ти и как не можеш да понасяш злите; и си изпитал онези които казват, че са апостоли, а не са, и си установил, че са лъжци”

„И си понасял и нямаш търпение, и за моето име си се трудил и не си се отказал”

„Но въпреки всичко имам нещо против тебе, защото си оставил първата си любов.”

(Откровение, гл. 2, ст. 2-4)

Сутри 7, 8

श्रद्धासंवितसद्गुरोः स्वभावज्ञोपदेशपालने वीर्यलाभः । ७ ।
सर्व एव गुरुवः सन्तापहारकाः संशयच्छेदकाः शान्तिप्रदायकाः
सत् तत्सङ्गः ब्रह्मवत् करणीयः, विपरीतमसत्
विषवद्बर्जनीयम् । ८ ।

[Моралната решителност (*Виря*) възниква от *Шраддха*, насочване на любовта на сърцето към Гуру и от всеотдайно следване на неговите наставления.

Онези, които премахват нашите нещастия, разсейват нашите съмнения и ни даряват мир, те са истински учители. Те вършат Божията работа. Техните противоположности (онези, които увеличават съмненията и негодите ни) са вредни за нас и трябва да се избягват като отрова.]

Както беше обяснено в предишната глава, това творение по същество не е нищо друго освен идея – игра на Природата върху единствената Реална Същност, Бог, Вечният Баща, който е *Гуру* – Върховният в тази Вселена. Всички неща в това създание не са нищо друго освен този *Гуру*, Върховният Баща, Самия Бог, възприеман в множественост посредством многобройните аспекти в играта на Природата. Виж:

„Исус им отговори: Не е ли писано във вашия закон, Аз съм казал : Боговете сте вие?“

(Евангелие от Иоан, гл. 10, ст. 34)

„Аз съм казвал: Боговете сте вие; и всички сте деца на най-висшето“.

(Псалтир, псал. 81, ст. 6)

Извън това творение, обектът, който ни освобождава от нашите теглила и ни дарява мир, независимо дали е одушевен, и колкото и незначителен същият може да бъде, трябва да се удостои с нашата най-голяма почит. Дори околните да го презират, той трябва да бъде приет като *Сам* (Спасител), а общението с него като Богоподобно. Онова, което поражда противоположни резултати, разрушава нашия мир, хвърля ни в съмнения и ни създава нещастия, трябва да се счита като *Асам*, губител на всичко добро, и трябва да се избягва. Индийските мъдреци казват:

अप्सु देवां मनुष्याणां दिवि देवां मनीषिणाम् ।
काष्ठलोष्टेषु मूर्खाणां युक्तस्वात्मनि देवता ॥

[Някои считат, че божествата живеят във водата (природните елементи), докато учените смятат, че те съществуват на небето (астрален свят) – глупците ги търсят в гората и камъните, (т.е в образи и символи), а Йогинът реализира Бога в Храма на своя собствен Аз.]

За да постигнат спасение, хората избират за свой Спасител обектите, които могат да разберат съобразно своя етап на еволюция. Така например хората мислят, че болестта е голямо бедствие и тъй като водата, когато

правилно се приложи, има тенденция да премахне болестта, невежите хора могат да изберат за свое Божество самата вода.

Тези, които са способни да възприемат вътрешната електрична Светлина, която свети вътре в тях, откриват, че любовта на тяхното сърце енергично тече към тази Светлина и ги освобождава от всички причини за възбуда, охлажда тяхната система до нормално състояние, засилва жизнените им сили и ги прави съвършено здрави телесно и умствено. Те приемат тази Светлина за свое Божество или Спасител.

Невежите хора в своята сляпа вяра могат да приемат парче дърво или камък като своя Спасител или Божество във външното творение, към което ще се развива естествената любов на тяхното сърце, докато нейната енергетизираща тенденция ги освободи от всички възбуждащи причини и охлади системата им до нормално състояние и усили тяхната жизнена сила. Адептите, от друга страна, притежавайки пълен контрол над целия материален свят, откриват своята Божественост или Спасител в Себе си, а не навън в заобикалящия свят.

Да бъде човек заедно със своя *Гуру*, не означава той да бъде само в неговото физическо присъствие, което често е и невъзможно, а означава да бъде с него преди всичко в своето сърце, да бъде едно с него по принцип и да се настройва към него.

Тази мисъл е изразена от лорд Бейкън така: „Една тълпа не е компания, тя е просто галерия от лица.” Да бъдеш заедно с Божествен обект ще рече да се свържеш с него чрез *Шраддха*, любовта на сърцето, усилена по начин, обяснен преди малко, да държиш неговия образ, облик и достоинства изцяло в своя ум, да размишляваш върху тях и да следваш всеотдайно наставленията му, подобно на агнето, символизирано в Библията. Виж:

„Ето агнето на Бога, което премахва греха на света.”

(Евангелие от Иоан, гл. 1, ст. 29)

Следвайки тази практика, когато човек бъде в състояние да схване възвишеното състояние на своите божествени братя, той може да бъде ощастливен да остане заедно с тях и да си осигури помощта на някой от тях, който той може да избере като свой Духовен Наставник, *Сам-Гуру*, Спасител.

Така, като обобщение, *Виря* или морална решителност може да се придобие чрез култивиране на *Шраддха*, което ще рече човек да посвети любовта на сърцето си към своя *Гуру*, като винаги бъде заедно с него (по посочения преди малко начин) и като следва с обич свещените му наставления, давани свободно и спонтанно.

Сутри 9 -11

तद्वीर्यं यमनियमानुष्ठानत् दूढभूमिः । ९ ।

अहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहादयो यमः । १० ।

शौचसन्तोषसद्गुरुपदशपालनादयः नियमः । ११ ।

[Морална решителност се засилва чрез спазване на *Яма* (нравственост или самоконтрол) и *Нияма* (религиозни правила).

Яма обхваща ненавреждане на другите, придържане към истината, некрадене, полово целомъдрие, премахване на алчността.

Нияма пък се характеризира с чистотата на тялото и ума, задоволство при всякакви обстоятелства и послушание – следване наставленията на *гуру*.]

Устойчивост или морална решителност може да се постигне чрез култивиране на *Яма*, етични въздържания от жестокост, от безчестие, от алчност, от неестествен начин на живот, от ненужни притежания; и култивирането на *Нияма*, религиозни ритуали: чистота на тялото и ума, външно и вътрешно изчистване на тялото от разни чужди вещества, чиято ферментация създава различните болести на системата; изчистване на ума от всички предубеждения и догми, защото те правят човека тесногърд; чувство на удовлетвореност при всякакви обстоятелства; спазване на свещените наставления на божествени личности.

За да разберем какъв е естествения начин на живот ще трябва първо да го съпоставим с неестествения.

Начинът на живот зависи от избора на (1) храна, (2) дом, (3) общество. За да живеят, животните избират тези неща за себе си с помощта на своите инстинкти и естествените стражи на органите на сетивата – зрение, слух, осезание, мирис и вкус. При хората обаче общо взето тези органи са така изменени от неестествения начин на живот още от най-ранно детство, че малко можем да се осланяме на тях, когато те ни предоставят своите преценки за ситуацията. Ето защо, за да разберем какви са нашите естествени нужди, трябва да вадим заключения чрез наблюдението, опита и разума.

Първо, за да изберем нашата естествена храна, трябва да насочим вниманието си към органите, които смилат и усвояват храната, зъбите и храносмилателния канал; към естествената функция на органите на сетивност, които ръководят животните при подбора на храна; и към храненето на децата.

Ако разгледаме зъбите, ще установим, че у месоядните животни предните са малко развити, но кучешките са поразително дълги, гладки и остри – явно, за да могат да улавят плячката. Кътните при тях са също изострени, ала не се пресрещат, а се разминават близо един до друг – явно, за да разкъсват месото. При тревопасните животни удивително добре са развити предните

зъби, но пък кучешките са притъпени (освен, ако служат за оръжие, например при слоновете). Кътниците са широки, снабдени отгоре с глеч, за да не се изтриват при странично триене. Те не са остри и не са приспособени за разкъсване на месо. Обаче при всеядните животни (мечка) предните зъби приличат на тези на тревопасните, кучешките са като при хищниците, а кътниците са едновременно и изострени и широки т.е служат и за двете цели.

Ако разгледаме зъбите на човека ще видим, че те не приличат на зъбите нито на тревопасните, нито на месоядните, нито на всеядните. Те съответстват необикновено точно на плодоядните! Заключение: естествената храна за човека са плодовете т.е всеки продукт на растителното царство: зеленчуци, ядки, зърнени храни, плодове.

Да спрем сега на храносмилателния канал. При месоядните животни червата са 3-5 пъти по-дълги от тялото, измерено от устата до ануса, а стомахът им е сферичен. Червата на тревопасните са 20 до 28 пъти по-дълги от тялото, стомахът е удължен или по-сложно устроен. При плодоядните, дължината на червата е от 10 до 12 пъти по-голяма от тази на тялото, стомахът е по-широк от този на месоядните и има удължение в дуодениума, служещо като „втори стомах“.

При човека ситуацията е аналогична с тази на плодоядните. Макар анатомическите измервания да са показали, че дължината на червата му е само 3 до 5 пъти по-голяма от тази на тялото, грешката идва от неправилния метод на сравнение: тялото се мери от главата до петите, вместо от устата до ануса, както това се прави при останалите животни. Очевидно отново се стига до извода, че човекът по природа е плодоядно животно.

Разглеждайки естествените наклонности на сетивата, усетът при избиране на храна (чрез който всяко животно се насочва именно към своя тип храна), ще установим, че когато хищник открие плячка, той изпитва такава наслада, че очите му светват; той смело се нахвърля върху жертвата си и лакомо лочи бликналата кръв; когато тревопасно намери храна, опръскана с кръв, то отказва да я докосне въпреки, че тя е негова естествена такава. Неговите сетива на зрение и обоняние го водят към чистата храна – трева и билки, които то яде с наслада. Когато плодоядно търси храна, неговите сетива го насочват към плодовете по дърветата и полето.

Сетивата при хората (мирис, вкус, зрение), независимо от расата, никога не ги водят към убиване на животни. Те дори не могат да понесат гледката на убиването. Винаги се препоръчва кланиците да бъдат извън града. Издават се строги закони, забраняващи месото да се превозва в открит транспорт. Може ли след всичко казано до сега тук да се смята месото за естествена храна на човека? След като неговите очи и нос се отвращават от месото, освен, ако не бъде поднесено с уханието на подправки, със сол или захар и обработено в кухнята? Като съпоставим от друга страна нашите реакции от чудните аромати

на плодовете, от самия им вид, ще отбележим как радостно ни блесват очите и как устата се пълни със слюнка. Трябва също така да отбележим, че различните видове зърнени храни и корени притежават приятни вкус и аромат, дори когато още не са обработени. Следователно отново стигаме до заключението, че човек е плодоядно животно.

Да анализираме сега храната на малките деца. За новороденото тя е изключително мляко. Но в гърдите на една майка няма да има изобилие на мляко, ако тя не поема като своя естествена храна плодове и зеленчуци, зърнени храни и ядки. Единственото разумно заключение, което може да се направи от всичко казано до сега е, че различните зърнени храни, плодове и зеленчуци са най-естествената храна за човека. Съответно за течностите – млякото и чистата вода, плодовите сокове. Щом подходящите за човешкия организъм храни и течности се поемат в нормални количества, щом те се сдъвкват добре и обилно се напояват със слюнка, тяхното асимилиране от организма е лесно и резултатно.

Другите храни са неестествени за човека, те не са подходящи за неговите органи и се явяват чужди за организма. Когато те постъпят в стомаха, асимилирането им става неправилно, техните субстанции, смесвайки се с кръвта се натрупват в отделителните и други органи на тялото и тъй като са непригодени към тях, те са по-тежки и не могат да намерят път навън, за да бъдат изхвърлени. Поради това те се натрупват между тъканите, започват да ферментират, с което пък причиняват болести, както на физическото тяло от физическо естество, така и от умствено естество. Накрая това довежда до преждевременна смърт на индивида. Опитите показват също, че вегетарианската храна почти без изключение подхожда за правилното развитие на децата както физически, така и умствено. Чрез такава храна техният ум, разбирания, воля, темперамент получават най-целесъобразното си развитие.

Установено е също така, че прекаленото гладуване, самобичуването или монашеската изолация, когато се прилага за потискане на половите страсти, не дават желаните резултати. Чрез опита е доказано, че човек може да стане господар на тези страсти, които са най-големия враг на морала, посредством естествения начин на хранене, точно такъв, какъвто беше обрисуван преди малко. Чрез естествения начин на хранене хората добиват спокойствие на ума. А всеки психолог знае, че когато умът е спокоен, това е най-добрият фактор за умствената дейност и ясно разбиране.

Следва да се каже нещо и за естествения, природния инстинкт за размножаване, който след инстинкта за самосъхранение е най-силният в животинското тяло. Сексуалното желание, аналогично на всяко друго желание, има нормално и ненормално (болестно) състояние. Последното е резултат на натрупване на вещества в тялото, в следствие на неестествен на начин на живот. Сексуалното желание е един много точен барометър за здравословното

състояние на човека. Това желание излиза извън нормалните граници поради възбуждане на нервите, което е резултат от влиянието на чужди вещества, натрупани в човешкия организъм. Този натиск се упражнява върху половите органи и отначало се проявява като увеличено сексуално желание, последвано от постепенна загуба на полова енергия. В нормално състояние половото влечение не създава никакви смущения в човека и само от време на време въздейства върху организма, събуждайки желание за удовлетворение. И тук опитите показват, че това желание и всички останали, е нормално при тези, които водят нормален и естествен живот.

Половият орган е мястото на съединение на важни нервни окончания, особено на симпатичните и гръбначните нерви – главните нерви в коремните области, които чрез своята връзка с мозъка са в състояние да оживят цялата система.

Или в определен смисъл той е коренът на дървото на живота. Човек, добре запознат с правилната употреба на секса, може да запази своето тяло и ум здрави и да живее приятно през целия си живот. Практичните принципи на половия живот не се преподават поради това, че обществото счита предмета за мръсен, неприличен. Заслепеното по този начин човечество предполага, че ще забули природата с воал, понеже тя му изглежда нечиста. Ала забравя, тя винаги е чиста и че всичко нечисто и погрешно се намира в човешките идеи, а не в самата природа! Човек, незнаещ истината относно опасностите от злоупотреба с половата сила, бидейки принуждаван към погрешна практика поради възбуждане на нервите вследствие на неестествен начин на живот, страда от тежки болести и накрая става жертва на преждевременна смърт.

На второ място възниква въпросът за нашето жилище. Лесно можем да разберем по досадата, която изпитваме, влизайки в една претъпкана с вещи къща, след като сме дишали свежия въздух на някой планински връх или простора на полето или аромата на някоя градина, че атмосферата на града или всяко друго претъпкано място не е естествено за живота! Природосъобразно е другото жилище на човека, свежата атмосфера на планинския връх, полето, градината, сухо място в някоя гора – добре проветрени, с богат достъп на свеж въздух.

И на трето място е значението на обществото, в която трябва да се движим. Тук също, ако се вслушаме в повелите на нашия разум и се посъветваме с нашия естествен вкус веднага ще открием, че искаме да сме в присъствието на хора, чиито магнетизъм на влияние ще охлажда нашата система, ще усилва вътрешно нашата жизненост, ще развива в нас любовта и ще ни освобождава по този начин от нашите несгоди като ни дарява мир. Това ще рече, че трябва да сме заедно със *Sam* или Спасител и че трябва да отбягваме *Asam*, както е описано преди. Бидейки заедно със *Sam* (Спасител), ще можем да се радваме на съвършено здраве – физическо и умствено, а

нашият живот ще се удължава, Ако обаче не спазваме предупрежденията на майката природа, не се вслушаме в повелята на нашата чиста съвест и поддържаме компания с някой, който е определен като *Асам*, тогава ще се породят противоположният ефект, здравето ни ще се влоши и животът ще се съкрати.

Така природосъобразният живот е необходимо условие за поддържане на *Яма*, нормалните въздържания, които бяха обяснени. Понеже чистотата на ума и тялото са еднакво важни при практикуването на *Нияма*, то трябва да се положат всички усилия за постигане на тази чистота.

Сутри 12 - 18

ततः पाशक्षयः । १२ ।

घृणालज्जाभयशोकजुगुप्साजातिकुलमानाः पाशाष्टकम् । १३ ।

तदा चित्तस्य महत्त्वम् वीरत्वं वा । १४ ।

गार्हस्थ्यश्रमांपयोग्यासनप्राणायामप्रत्याहारसाधनेषु

योग्यता च । १५ ।

स्थिरसुखमासनम् । १६ ।

प्राणानां संयमः प्राणायामः । १७ ।

इन्द्रियाणामन्तर्मुखत्वंप्रत्याहारः । १८ ।

[От тук се премахва робството.

Осемте робства или примки са: омраза, срам, страх, скръб, осъждане, расово предубеждение, родова гордост и самодоволство; премахването на осемте робства води до великодушието на сърцето.

По този начин човек става годен да практикува *Асана*, *Пранаяма*, *Пратишара*; и да се радва на семеен живот (чрез задоволяване на всичките си желания да се освобождава от тях).

Асана означава устойчива и приятна поза на тялото.

Пранаяма означава контрол над прана, жизнената сила.

Пратишара означава отдръпване на сетивата от външни обекти.]

Когато се постигне устойчивост и морална решителност, се премахват всички пречки по пътя на спасението. А те са осем: омраза, срам, страх, скръб, осъждане, расово предубеждение, гордост от родословието, тесногръдо чувство за благоприличие - тази осмица представлява низостта на човешкото сърце. С премахването на тези осем препятствия идва *Виратвам* или *Махатвам* (великодушие на сърцето), а това прави човекът годен да практикува *Асана* (седене в устойчива и удобна поза), *Пранаяма* (контрол над *Прана*, жизнената енергия), *Пратишара* (промяна на направлението на волевите нервни токове навътре). Тези практики дават възможност на човека

да задоволи сърцето си, като се наслаждава на обектите на сетивата, както и на предназначението на *Гархастхашрама* (семеен) живот.

Човек може да въведе в действие волевите нерви, когато пожелае, и може да им даде почивка, когато се уморят. Щом всички волеви нерви почувстват нужда от почивка, човек заспива по естествен път, като чрез този сън волевите нерви се ободряват, за да може човек отново да заработи с пълни сили. Неволевите нерви на човека, обаче, независимо от неговото желание работят постоянно още от самото му рождение. Тъй като той не притежава контрол над тях, не може и да се намесва в работата им. Когато тези нерви се уморят те също се нуждаят от почивка и заспиват. Сънят на неволевите нерви се нарича *Маханидра*, великият сън или смърт. Когато той настъпи, кръвообращението, дишането и други жизнени функции се прекратяват и материалното тяло се разлага. След време, когато този велик сън *Маханидра* премине, човек се събужда с всичките си желаня и се преражда в едно ново физическо тяло за осъществяване на различните си копнежи. Така той сам се обвързва с живота и смъртта, без да успее да постигне крайното спасение.

Но ако човек може да контролира тези неволеви нерви чрез *Пранаяма*, той може да преустанови естественото състаряване на тялото и периодически да дава почивка на неволевите нерви (на сърцето, на дробовете, на други важни органи) така, както прави това с волевите си нерви по време на сън. След такава почивка чрез *Пранаяма* неволевите нерви почват да работят с нова жизненост и сила.

Както след съня, когато волевите нерви са си починали, човек се събужда непринудено, така и след смъртта, след като се е радвал на пълен покой, той се събужда за живот в ново тяло на земята. Ако човек може да „умира“, т.е. съзнателно да дава почивка и то пълна на цялата си нервна система – волева и неволева – ежедневно чрез практикуване на *Пранаяма*, цялата му физическа система ще работи с огромна мощ.

Живот и смърт са под контрол на йогина, който постоянства в практикуването на *Пранаяма*. С това той предпазва своето тяло от преждевременно състаряване, което е правило за повечето хора. Но с това йогинът може да остане във физическото си тяло толкова дълго, колкото желае, а по този начин има достатъчно време да отработи своята карма в едно тяло. Това му позволява да осъществи и да се освободи от всички различни желаня на своето сърце. Пречистен, останал без желаня на своето сърце, той няма нужда да идва на този свят под влиянието на Мая, Тъмнината, или да изстрадва „втората смърт“. Виж:

„Уверявам ви, че чрез нашата радост, която имам в Христос (Христовото съзнание), че всеки ден умирам“ – Свети Павел.

(„Първо Послание към коринфяните“ на апостол Павел, гл. 15, ст. 31)

„Бъди верен до смъртта и ще ти дам венец на живота... Онзи, който победи, няма да бъде засегнат от втората смърт“.

(Откровение, гл. 2, ст. 10-11)

Човек се наслаждава на нещо, когато така пожелае. По време на наслаждението обаче, ако той насочи органите на сетивата, чрез които се наслаждава, към обектите на своите желания, той никога не може да бъде доволен, а желанията му се увеличават с двойна сила. И обратно, ако той е в състояние да насочи своите органи на сетивата навътре към своето Аз, в този миг той може да задоволи веднага своето сърце. Затова практикуването на гореописаната *Прадуахара*, смяната на посоката на волевитв нервни токове навътре, е желателен път за задоволяване на светските желания. Човек трябва да се преражда отново и отново, докато не се задоволят и изчерпят всичките му земни възжеления и той стане свободен от всякакви желания.

Човек не може да усеща или дори да мисли правилно, ако умът му не е в приятно състояние; а различните части на човешкото тяло са така хармонично свързани помежду си, че дори и най-малката от тях да бъде наранена дори слабо, цялата система получава смущение. Затова е необходимо, за да се разбере нещо, което ще рече да се почувства ясно със сърцето, практикуването на гореописаната асана, стабилната и удобна поза,

Сутри 19 - 22

चित्तप्रसादे सति सर्वभावोदयः स्मृतिः । १९ ।
तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः । २० ।
ततः संचमस्तस्मात् ब्रह्मप्रकाशकप्रणवशब्दानुभवः । २१ ।
तस्मिन्नात्मनो योगो भक्तियोगस्तदा दिव्यत्वम् । २२ ।

[*Смрити*, истинското схващане, води към познание за цялото творение.

Самадхи, пълната концентрация, дава възможност на човека да изостави индивидуалността заради универсалността.

„От тук възниква *Самяма*, възпиране или преодоляване на егоистичното Аз, чрез което човек преживява Ом – вибрацията която разкрива Бога.

Така душата се кръщава в Бхакти йога (преданост). Това е състояние на Божественост.]

Когато човек точно практикува горепосочените практики, той може да възприема или чувства всички неща на това творение чрез своето сърце. Това истинско разбиране се нарича *Смрити*.

Фиксирайки устойчиво вниманието си върху който и да е обект, възприет по този начин, човек до такава степен се отъждествява с него, че сякаш става лишен от своята индивидуална природа. Или той постига *Самадхи*, истинската концентрация. Ако човек насочи всичките си органи на сетивата към техния общ център, сенсориумът или *Сушумнадвара*, вратата на вътрешния свят, той свързва изпратеното от Бога лъчезарно тяло на *Радха* или Йоан Кръстителя и чува своеобразния почукващ звук, *Пранава Шабда*, Словото на Бога. Виж:

„Яви се човек, изпратен от Бога, на име Йоан.”

„Той дойде, за да свидетелства за светлината, за да повярват всички чрез него.”

„Аз съм гласът на един, който вика в пустинята.”

(Евангелие от Йоан, гл. 1, ст. 6,7,23)

Съзирайки това, човек добива вяра в съществуването на истинска духовна светлина и отдръпвайки своето Аз от външния свят, се концентрира върху сенсориума. Тази концентрация на Аза се нарича *Самяма*.

Чрез тази *Самяма* човек става покръстен или потопен в свещената река на Божествения Звук. Това кръщение се нарича Бхакти Йога. В това състояние човек се покаява, което ще рече, че отдръпвайки се от грубо-материалистичното създание на Тъмнината, *Мая*, той започва да изкачва обратно към своята божественост, вечния баща, от където е изпаднал. Минавайки през сенсориума, вратата, той навлиза във вътрешната сфера, Вхуварлока. Това влизане във вътрешния свят е „второто раждане” на човека. В това състояние той става *Девата*, божествено същество.

Сутра 23

मूढविक्षिप्तक्षिप्तकामनिरुद्धाश्चिच्छेदास्ततो
जात्यन्तरपरिणामः १२३ ।

[Преводът е същият като следващият коментар].

Има пет състояния на човешкото сърце: тъмно, активно, устойчиво, предано и чисто. По тези пет различни състояния на сърцето се класифицира човек и по тях се определя еволюционното му положение.

Сутра 24

मूर्च्छित्तस्य विपर्ययवृत्तिवशाद् जीवस्य शूद्रत्वम्, तदा ब्रह्मणः
कलामात्रेन्द्रियग्राह्यस्थूलविषयप्रकाशात् कलिः । २४ ।

[В тъмното състояние на сърцето човек таи негативни представи за всичко. Това състояние е резултат на *Авидия*, Невежеството и поражда *Шудра*, човек от най-долната каста. Той може да разбере само идеи за физическия свят; такова състояние на ума преобладава в Кали Юга, Тъмният Век на цикъла.]

В тъмното състояние на сърцето човек храни погрешни представи, той си мисли, че тази грубо материална част от създанието е единствено съществуващата реалност и че няма нищо друго освен нея. Ала това противоречи на истината и не е нищо друго освен влияние на невежеството, *Авидя*. В такова състояние човек се нарича *Шудра* или принадлежащ към класата на слугите, понеже неговият природен дълг в тоя случай е да служи на по-висш клас хора, за да си осигури тяхното присъствие и подготви чрез това своето сърце за постигане на по-висше състояние. Това състояние на човека се нарича Кали. Когато в някоя слънчева система хората основано остават в такова състояние и те по правило нямат силата да излязат отвъд него, казва се, че цялата тази система е в Кали Юга, тъмният цикъл.

Сутри 25, 26

ब्रह्मणः प्रथमगादपूर्णात्वे द्वितीयसूक्ष्मविषयज्ञानाप्राप्तसन्धिकाले
चित्तस्य विक्षेपस्तदा प्रमाणवृत्तिवशात् क्षत्रित्वम् । २५ ।
ततः सद्गुरुलाभां भक्तियांगश्च तदा लोकान्तरगमनम् । २६ ।

[Излизайки отвъд този етап от замисъла на *Брахма*, човек се стреми към просветление и навлиза в естествената каста на *Кшатрия* (войни).]

Той бива подтикван чрез еволюционните сили да се бори за истината. Той търси гуру и цени високо неговия божествен съвет. Така един *Кшатрия* става годен да обитава в световите на по-високите разбираня.]

Когато човек стане малко просветлен, той сравнява своите преживявания, свързани с материалното творение и получени в будно състояние, с преживяванията по време на сън. Разбирайки, че последните са само идеи, започва да храни съмнения относно реалността на първите. Тогава сърцето му се стреми активно да научи истинската природа и борейки се да изчисти своите съмнения, той търси доказателства да определи кое е истина. В такова състояние човек се нарича *Кшатрия* и се числи към кастата на воюващите. Да се бори по споменатия начин става за него естествен дълг, чрез изпълнението на който той може да постигне прозрение в природата на създанието и постигане истинско прозрение за него. Това *Кшатрия* състояние се нарича

Сандхистхала, средата между по-горното и по-долното. В него хората, ставайки загрижени за истинско познание, се нуждаят от взаимна помощ. Появява се взаимна любов в сърцето, главният фактор, необходим за духовно спасение.

Подтикван от енергетичната тенденция на тази любов, човек всеотдайно започва да търси присъствието на онези, които унищожават нещастията, изчистват съмненията, даряват знанията. Така той отбягва всичко, което поражда обратния резултат. Сега той научно изучава писанията на божествените мъдреци. По този начин става способен да оцени какво е истинската вяра и разбира истинското положение на божествените мъдреци, когато е ощастливен да си осигури богоподобната присъствие на някои от тях, който с благодост застава до него като негов духовен учител, *Сам-Гуру* или *Спасител*. Следвайки предано неговите свещени наставления, той се научава да концентрира своя ум, да насочва своите органи на сетивата към техния общ център или сензориум, *Сушумнадвара*, вратата на вътрешната сфера. Там той съзира лъчезарното тяло на Йоан Кръстителю или *Радха* и чува свещения Звук (Ом, Амин), подобен на поток или река. И бидейки потопен или кръстен в него, започва да се движи обратно към своята Божественост, Вечния Баща, минавайки през различните *Локи* или сфери на създанието.

Сутра 27

भूर्भुवःस्वर्महर्जनस्तपः सत्त्वमिति सप्त लोकाः । २७ ।

[Седем са световите или *Локи* на творението: *Бху*, *Бхувар*, *Свар*, *Махар*, *Джана*, *Тапо* и *Сатя*. (Сегашният свят, и „земният“ стадий на човешкото съзнание, са наречени Бхулока.)

По пътя към божествеността има седем сфери, означени като Сваргас или Локас на мъдреците на Изтока (виж гл. I:13). Те са:

Бхулока — сфера на грубата материя;

Бхуварлока — сфера на фината материя или електрически явления;

Сварлока — сфера на магнитната поляризация и аура или електричества;

Махарлока — сфера на магнитите, атомите;

Джаналока — сфера на Духовните Отражения, Синовеите на Бога;

Таполока — сфера Светия Дух; Универсалния Дух;

Сатялока — сфера на Бога, Вечната Същност, *Сам*.

От тези седем сфери, първите три съставляват материалното създание (*Бхулока*, *Бхуварлока*, *Сварлока*), царството на Тъмнината, Мая. Последните

три (*Джаналока*, *Таполока* и *Сатялока*) съставляват духовното създание, царството на Светлината. *Махарлока* или сферата на атома, бидейки по средата, е казано да бъде „вратата“, комуникираща между тези две - материалното и духовното творение, и се нарича още *Дасамадвара*, десетата врата или още *Брахмарандра*, пътят към Божествеността.

Сутра 28

भ्रूलोकं ब्रह्मणः द्वितीयपादसूक्ष्मान्तर्गतप्रकाशाद् द्वापरः, जीवस्य
द्विजत्वञ्च, तदा चित्तस्य क्षिप्तत्वात्तस्य वृत्तिर्विकल्पः । २८ ।

[Влизайки в *Бхуварлока* („въздух“ или „свят на ставането“), човек става *Двиджа* или „дважди роден“. Той разбира втората част на материалното творение – тази на по-фините частици, на тънките сили. Такова състояние на умовете преобладава в *Двапара Юга*.]

Когато човек, бидейки кръстен, започва да се разкайва и се връща обратно към Вечния Баща, и оттегляйки своето Аз от грубия материалния свят *Бхулока*, навлиза в света на фината материя *Бхуварлока*, казва се, че той става *Двиджа* или дважди роден тип. В това състояние той разбира своите вътрешни електричества – втората, фината част на създанието. Разбира също, че съществуването на външното не е нищо друго, освен просто срастване или съединение на неговите фини вътрешни обекти на сетивата (отрицателните свойства на електричествата) с неговите пет органа на сетивност (положителните свойства) чрез неговите пет органа на действие (неутралните свойства на същите), дължащо се на функционирането на неговия ум и съвест (съзнание).

Това състояние на хората е *Двапара*; и когато това става естествено всеобщото състояние на човешките същества в някаква слънчева система, казва се, че цялата тази система е в *Двапара Юга*. В този *Двапара* период сърцето става устойчиво.

Ако човек продължава да бъде в това кръстено състояние, оставайки потопен в свещената река, той постепенно стига до приятно състояние, в което сърцето му напълно изоставя идеите за външния свят и се отдава само на вътрешния.

Сутра 29

स्वर्गं चित्तस्वैकाग्रतया वृत्तिः स्मृतिस्ततः
ब्रह्मणस्त्तीयपादजगत्कारणप्रकृतिज्ञानवशात्
त्रंता, तदा विप्रत्वं जीवस्य । २९ ।

[В *Сварлока* (“рай”) човек е способен да разбира тайните на Читта, магнетичната трета част на материалното създание. Той става *Випра*, почти съвършено същество. Такова състояние на ума преобладава в Трета Юга.]

В това предано състояние човек, отдръпвайки своето Аз от *Бхуварлока*, светът на електрическите атрибути, стига до *Сварлока*, светът на магнетичните атрибути, електричествата и полюсите. Тогава той става способен да разбере Читта, сърцето, магнетичната трета част на създанието. *Читта*, както е обяснено в глава I, е одухотвореният Атом, *Авидя* или Невежество, част от Тъмнина, *Мая*. Човек, разбирайки тази Читта, става способен да разбере цялата Тъмнина, самата *Мая*, от която *Читта* е част, също и както цялото творение. Казва се тогава, че човек принадлежи на *Випра*, или почти съвършен, тип. Това състояние на човешките същества е наречено *Трета*. Когато то стане естествено всеобщо състояние за човешките същества в някаква слънчева система, казва се, че цялата тази система ще бъде в *Трета Юга*.

Сутра 30

महर्लोकं चित्तस्य निरुद्धत्वात्तस्य वृत्तिर्निद्रा
ततः सर्वविकाराभावं ब्रह्मवत् स्वात्मानुभवात्
ब्रह्मणत्वन्तदाब्रह्मणस्त्ुरीयांशसत्पदार्थप्रकाशात् सत्यम् । ३० ।

[Чрез истинско покаяние човек достига *Махарлока* („великият свят“). Не повече обект на влиянието на невежество (*Мая*), той придобива чисто сърце. Той влиза в естествената каста на *Брахманите* („познаващи *Брахман*“). Това състояние на ума преобладава в Сатия Юга.]

Продължавайки по-нататък към Бога, човек издига своето Аз до *Махарлока*, областта на магнита, на Атома. Тогава всички развития на Невежеството биват отстранени и сърцето му стига до чисто състояние, свободно от всякакви външни идеи. В това състояние човек става способен да разбере Духовната Светлина, *Брахман*, Реалната Същност във вселената, която е последната и вечна духовна част в творението. В този етап човек се нарича *Брахмана* или се числи към духовната каста. Това състояние на човешките същества се нарича Сатя и когато то стане естествено всеобщо състояние за хората от някаква слънчева система, казва се, че цялата тази система ще бъде в Сатя Юга.

Сутри 31, 32

तदपि सन्ध्यासान् मायातीतजनलोकस्थे मुक्तसन्ध्यासी
ततः चैतन्यप्रकटिततर्पालोके आत्मनाऽर्पणात् सत्त्वलोकस्थे
कैवल्यम् । ३१-३२ ।

[Не просто отразявайки, а изявявайки Духовната Светлина, човек се издига до *Джаналока*, царството Божие.

Тогава той преминава в *Тапалока*, сферата на *Кутастха Чайтаня*.

Изоставайки празната идея за своето отделно съществуване, той навлиза в *Сатялока*, където постига състояние на окончателна свобода, *Кайваля*, сливане с Духа.]

В този случай, когато сърцето стане пречистено, то повече не просто отразява, а проявява Духовна Светлина, Синът на Бога. Бидейки по този начин осветено или мирипомазано от духа, то става Христос, Спасител. Това е единствения път, по който човек, бидейки отново покръстен или потопен в Духа, може да се издигне над създанието на Тъмнината и да влезе в *Джаналока*, Царството Божие; това е творението на Светлината. В такова състояние човек се нарича *Дживанмукта Санньяси*, подобно на Господ Исус от Назарет. Виж:

„Истина, истина ти казвам: ако не се роди човек от вода и Дух, не може да влезе в царството на Бога.”

(Евангелие от Иоана, гл. 3, ст. 5)

„Исус му каза: аз съм пътят, истината и животът. Никой не идва при Бащата, освен чрез мене.”

(Евангелие от Иоана, гл. 14, ст. 6)

В това състояние човек възприема себе си като нищо друго, освен просто ефимерна идея, почиваща върху частица от всемирния Свети Дух на Бога, Вечния Отец и разбирайки истинското обожание, той принася своето Аз в жертва на Светия Дух, олтарът на Бога. Това ще рече, изоставяйки празната идея за своето отделно съществуване, той „умира” или се разтваря в универсалния Свети Дух и така достига *Тапалока*, сферата на Светия Дух.

Станал по този начин едно с универсалния Свети Дух на Бога, човекът става обединен със Самия Вечен Баща и така идва до *Сатялока*, в която разбира, че цялото това творение по същество не е нищо друго, освен една идея-игра на неговата собствена природа и че във вселената не съществува нищо друго, освен неговото собствено Аз.

Това състояние на единение се нарича *Кайваля*, Единственият Аз. Виж:

„Блажени са мъртвите, които от там нататък умират в господата.”

(„Откровение”, гл.14, ст.13)

„Аз дойдох в света от Бащата, сега напускам света и отивам при Бащата.”

(„Евангелие от Йоана”, гл.16, ст.23)

Глава 4

Окровението

Сутри 1 - 3

सहजद्रव्यतपांमन्त्रैः देहत्रयशुद्धिस्ततः सिद्धिः । १ ।
सद्गुरुकृपया सा लभ्या । २ ।
सहजद्रव्येण स्थूलस्य तपसा सूक्ष्मस्य मन्त्रेण
कारणदेहचित्तस्य च शुद्धिः । ३ ।

[Човек става адепт чрез прочистване на трите тела или милостта на гуру.

Пречистването става чрез Природата, покаяние и *мантри*.

Чрез Природата се пречиства физическото тяло, чрез покаяние се пречиства финото тяло, чрез *мантри* се пречиства умът.]

За да се стане адепт, трябва да се пречисти тялото във всяко отношение. Чрез средствата на Природата се пречиства материалното тяло, чрез търпение при всички обстоятелства се пречиства електричното тяло, а магнетичното тяло (*читта*, одухотвореният Атом, Сърцето) се пречиства чрез регулиране на дишането, което се нарича *мантра*, очистителят на ума. Процесът, чрез който се осъществяват тези очиствания, може да се научи при нозете на божествените личности, които свидетелствуват за Светлината и дават доказателство за Христовото Съзнание.

Сутри 4, 5

साधनप्रभावेण प्रणवशब्दाविर्भविस्तदेव मन्त्रचैतन्यम् । ४ ।
देशभेदे तस्य भेदात् मन्त्रभेदः साधकेषु । ५ ।

[Чрез свещеното въздействие на *мантрата* започва да се чува *Пранава* или *Аум*, или *Ом*.

Свещеният звук се чува по различни начини, в зависимост от напредъка на последователя, от чистотата на сърцето му.]

При практикуване на регулиране на дишането, съгласно наставленията на Духовен Наставник (*Сам-Гуру*), спонтанно се появява и става доловимо свещеното Слово, *Пранава* или *Шабда*. Когато се появи в тази Мантра (Слово, *Пранава*), дишането става регулирано и преустановява процесите на разпадане на материалното тяло. *Пранава* се проявява по различен начин в различните етапи на духовния напредък, съобразно с чистотата на сърцето (*Читта*).

Сутра 6

श्रद्धायुक्तस्य सद्गुरुलाभस्ततः प्रवृत्तिस्तदैव
प्रवर्तकावस्था जीवस्य । ६ ।

[Онзи, който развива естествената любов на сърцето, получава ръководството на гуру и започва своята *садхана*, пътека на духовната дисциплина. Той става *Правартака*, посветен.]

Вече беше обяснено какво е *Сат-Гуру* и как да се поддържа общуване с него. Ако човек е надарен с небесния дар на чистата любов, той естествено е склонен да отбягва общуването с този, който е *Асат* и да бъде заедно с този, който е описан като *Сат*. Чрез оставане с привързаност заедно със *Сат*, той може да бъде ощастливен да получи своя *Сат-Гуру* или Духовен Наставник. Запазвайки богоподобната общуване на своя учител, в сърцето на последователя възниква възделение (*праврити*), да се спаси от творението на мрака (*Мая*) и той става *Правартака*, посветен в практиките на *Яма* и *Нияма*, аскетичните въздържания и ритуали, нужни постигане на спасение.

Сутра 7

यमनियमसाधनेन पशुत्वनाशस्ततः वीरत्वमासनादिसाधने
योग्यता च तदैव साधकावस्था प्रवर्तकस्य । ७ ।

[Чрез прилагане на *Яма* и *Нияма* изчезват осемте низости на човешкото сърце и се появява добродетелта. По този начин човек става *Садхака*, истински последовател, годен да и постигне спасението.]

Трябва да се припомни, че чрез прилагането на *Яма* и *Нияма* от човешкото сърце изчезват осемте низости и идва великодушието. На този етап човек става годен да практикува аскетичните пози и другите упражнения, посочени от неговия *Сат-Гуру*, за постигане на спасение. Когато той продължава да практикува упражненията, така предадени му от неговия *Сат-Гуру*, той става *Садхака* или последовател.

Сутра 8

ततः भावाद्यात् दिव्यत्वं तस्मिन् समाहितं दैववाणी
प्रणवानुभवस्तदैव सिद्धावस्था साधकस्य । ८ ।

[Той напредва в божествеността, чува свещения звук *Ом* и става *Сиддха*, божествена личност.]

В глава III е казано как последователят, минавайки през различните степени, става способен да разбере различните обекти на създаването в своето

сърце, как той постепенно напредва през състоянията на медитацията и как окончателно, чрез концентрация на вниманието ви върху сензориума възприема своеобразния звук *Пранава* или *Шабда*, свещеното Слово, при което сърцето става божествено и Егото (*Аханкара*) или Син човешки става потопено или покръстено в неговия поток, с което последователят става *Сиддха*, адепт, божествена личност.

Сутра 9

तत्संयमात् सप्तपातालदर्शनम् ऋषिसप्तकस्त्र चाविर्भावः । ९ ।

[Тогава той възприема проявленията на *Духа* и минава през седемте *Патала Локи* (или центровете на гръбначния стълб), съзирайки седемте *Риши*.]

В състоянието на кръщение (*Бхакти Йога* или *Шурат Шабда Йога*, поглъщане на Его-то в свещения Звук) човек се разкайва и изтегля своето Аз от външния свят на грубите материи, *Бхулока*, и влиза във вътрешния свят на фините материи, *Бхуварлока*. Там той съзира проявата на *Духа*, истинската Светлина, като седем звезди в седемте центъра или астрално осветени места, които се сравняват със седем златни светилника. Тези звезди, бидейки проявление на истинската Светлина, *Духът*, се наричат ангели или *риши*, които се появяват един след друг в дясната ръка в сина човешки, т.е. по неговия правилен път към божествеността.

Седемте златни светилника са седемте светещи места в тялото, известни като мозък, *сахасрара*; медула облонгата, *аджна чакра*; и пет гръбначни центрове – шиен, *вишудха*; гръбен, *анахата*; лумбален, *манипура*; сакрален, *свадхиштана*; и опашна кост, муладхара, където се изявява *Духът*. През тези седем центъра или църкви Егото или синът човешки минава към Божествеността. Виж:

„Обърнах се и видях седем златни светилника и посред тях един, като сина човешки. ...И държеше в своята дясна ръка седем звезди.”

„Тайните на седемте звезди, които ти виждаш в моята дясна ръка и седемте златни светилника, седемте звезди са ангелите на седемте църкви, а седемте светилника, които виждаш са седемте църкви.”

„Тези неща казва онзи, който държи седемте звезди в дясната си ръка и който ходи сред седемте златни светилника.”

(„Откровение” – 1:12, 13, 16, 20 и 2:1)

В състоянието на кръщение (*Бхакти Йога* или *Шурат Шабда Йога*, Егото, *Шурат*, синът човешки, постепенно минава през седемте споменати места и придобива познанието за тях. А който завърши пътуването през всички тези области, той ще разбере истинската природа на вселената. Изтегляйки своето

Аз от *Бхуварлока* (финото материално създание), той влиза в *Сварлока*, изворът на всички материи – фини и груби. Там той възприема лъчистата астрална форма около своето Сърце, Атомът, престолът на Духа Създател, осигурен с пет електричества и два полюса: Ум и Интелект, със седем различни цветове като дъги. В тази сфера на електричества, ум, и интелект, изворът на всички обекти на сетивата и органите на тяхното наслаждаване, човек става напълно задоволен, защото притежава всички свои обекти на желания и придобива съвършено познание за тях. Затова тази астрална форма, с нейните електричества и полюси, общо седем, е описана като запечатано ковчеже на познанието, книга със седем печата. Виж:

„И имаше дъга около престола.”

„И видях в десницата на онзи, който стоеше на престола книга, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата.”

(„Откровение - 3:3 и 5:1)

Сутра 10

तदा ज्ञानशक्तियोगक्रमात्
सप्तस्वर्गाधिकारस्ततश्चतुर्मनूनामाविर्भावः । १० ।

[Тогава, поради знанието и силата на *йога*, човек придобива власт и над седемте *Сварги* (небеса). Той постига спасение чрез разтваряне на четирите първични идеи „четирите *ману*” или най-важни мисли, посредством които възниква създанието.]

Минавайки през тази *Сварлока*, синът човешки стига до *Махарлока*, мястото на магнита (Атомът), на който идеите на проявление Слово, Време, Пространство и частица (Атом) са четирите съставни части. Както е обяснено в глава I, тази *Махарлока* представлява *Авидя*, Невежество, което поражда идеята за отделното съществуване на Аз и е изворът на Егото, сина човечески. Така човек (*манав*) се явява породен от Невежеството, а Невежеството се представя от четирите споменати идеи, тези идеи се наричат четирите *ману*, първопричини или източници на човека.

Сутра 11

ततः भूतजयादणिसाद्यैश्वर्यस्त्राविर्भावः । ११ ।

[Побеждавайки така силите на Тъмнината и Невежеството, човек става едно с Бог.]

Махарлока, мястото на Магнит (Атом,) е *Брахмарандра* или *Дасамандвара*, врата между две създания, материалното и духовното. Когато Егото, синът човечески, дойде до вратата, той разбира Духовната Светлина и

става кръстен в нея. А минавайки през тази врата, той се издига над идейното създание на Тъмнината, *Мая* и влиза в духовния свят. получавайки Истинската Светлина и става Син на Бога. Сега, преодолява цялото робство на Тъмнината, *Мая* и придобива всичките *аишвари*, аскетичните могъщества. Тези *аишвари* са осем типа:

1. *Анима*, силата да се направи човешко тяло или кое да е друго нещо толкова малко, колкото той пожелае, дори малко като атом (*ану*).

2. *Махима*, силата да се направи или увеличи човешко тяло или кое да е друго *махат*, толкова голямо, колкото той пожелае.

3. *Лагхима*, силата да се направи човешко тяло или какво да е друго *лагху*, толкова леко, колкото той пожелае.

4. *Гарима*, силата да се направи човешко тяло или какво да е друго *гару*, толкова тежко, колкото той пожелае.

5. *Прапти*, силата на *апти*, да се придобие всяко нещо, което той пожелае.

6. *Вашитва*, силата на *ваша*, поставяне на всяко нещо под контрол.

7. *Пракамия*, силата да се задоволят всякакви желания, *кама*, чрез всемогъщата волева сила.

8. *Ишитва*, силата подобно на *Иша*, Господ над всичко. Виж:

„Истината, истината ви казвам: онзи, който вярва в мене, в делата, които аз върша и той също ще ги върши; и по-големи дела от тях ще извършва, защото аз отивам при моя Отец.”

(„Евангелие от Йоана”, гл.14, ст.12)

Сутра 12

ततः सृष्टिस्थितिप्रलयज्ञानात् सर्व्वनिवृत्तिः ।
तदा मायातिक्रमे आत्मनः परमात्मनि दर्शनात् कैवल्यम् । १२ ।

[Познанието за еволюцията, живота и разлагането води до пълно освобождаване от робството на *Мая*, заблудата. Виждайки своето Аз във Върховното Аз, човек получава вечна свобода.]

Така човек, бидейки в притежание на *аишварите*, гореспоменатите аскетични могъщества, напълно разбира Вечния Дух, Отеца, единствената Реална Същност, като Едно, Съвършеното Цяло, а своето Аз като нищо друго, освен просто една идея, почиваща върху частица от неговата Духовна Светлина. Имайки това разбиране, човек изоставя напълно празната идея за отделното съществуване на своето собствено Аз и става единен с Него,

Вечният Дух, Бог Отец. Това единение с Бог е *Кайваля*, крайната цел на човека. Виж: (сравни „Откровение” – 3, 21):

„На онзи, който победи, ще дам да седне на моя престол така, както аз победих и седнах с моя баща на престола му.”

(„Откровение”, гл.3, ст.21)

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

*„Любовта управлява двореца, лагера, леса,
хората долу и светците горе;
защото любовта е небето и небето е любов.”*

Силата на любовта е прекрасно описана от цитирания стих на Уолтър Скот в неговата „Балада за последния трубадур”. В предшестващите страници беше ясно показано, че „Любов е Бог”, не само като най-благородно чувство на един поет, но и като словесно изразяване на една вечна истина. Към каквото и религиозно верую да принадлежи човек, каквото и да бъде неговото положение в обществото, ако той постоянно култивира и развива този ръководен принцип, естествено заложен в неговото сърце, той със сигурност ще бъде на прав път, да се спаси от странстването в това създание на Тъмнината, *Мая*.

Вече бе посочено в предходните страници как именно любовта трябва да се култивира, за да се постигне най-висше развитие, и единствено посредством нея човек ще може да намери неговия Духовен Учител, чрез чиято милост той отново бива кръстен в свещения поток, и жертва своето Аз пред олтара на Бог, ставайки единен с Вечния Отец завинаги и завинаги. Затова ще завършим тази малка книга със сериозно призоваване към читателя никога да не забравя великата цел на живота. Както казва просветленият мъдрец Шанкарачаря:

“नलिनीदलगतजलमत्तितरलं तद्गञ्जीवनमतिशयचपलम् ।
क्षणमिह सज्जनसङ्घतिरेका भवति भवार्णवतरणं नौका ॥”

„Животът е винаги несигурен и нестабилен, като капчица вода върху лотос в лист. Присъствието на божествена личност, дори и за миг, може да ни спаси и избави.”